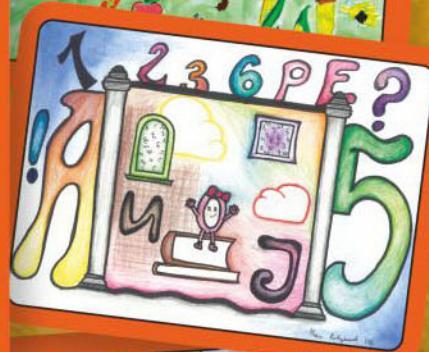
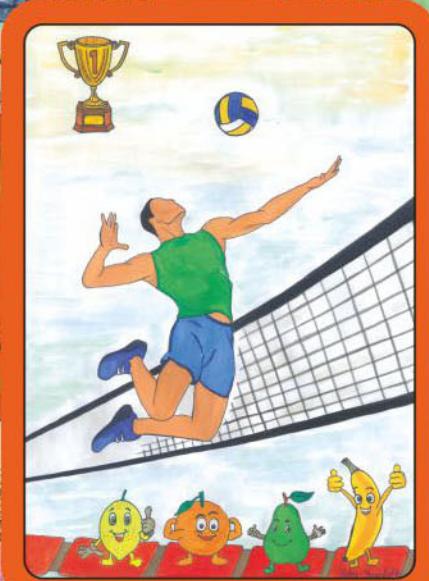

Нови Батаљонац

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „IV КРАЉЕВАЧКИ БАТАЛЬОН”

8

РЕЧ УРЕДНИКА

Реч уредника

Школски часопис је једна од сигурних оаза ђачког живота, јер у њему су се свили сви најлепши тренуци, најкреативнији и најбољи радови, највећи успеси... Године 2020. настављамо ту традицију са освртом на протеклу деценију, на оно што смо радили, градили, учили, стварали, о чему смо маштали, и како смо се дружили. И онда, негде у узлету, на трен, заустављени смо, али нисмо посустали. Овогодишњи „Нови Батаљонац“ слика је и једног историјског доба, коју су исткали својим искреним срцем младе генерације и оставиле снажно сведочанство о животу наше школе у „добра короне“.

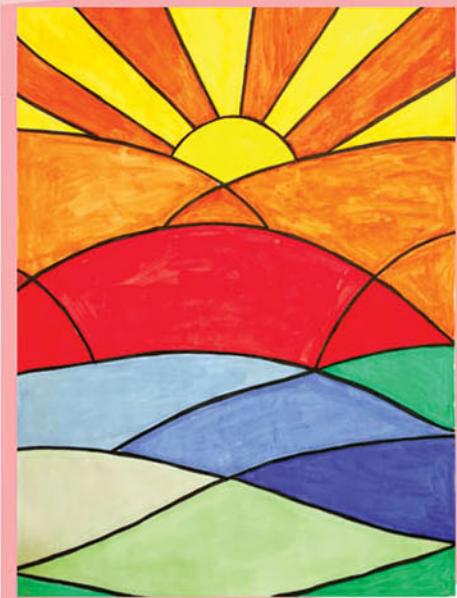
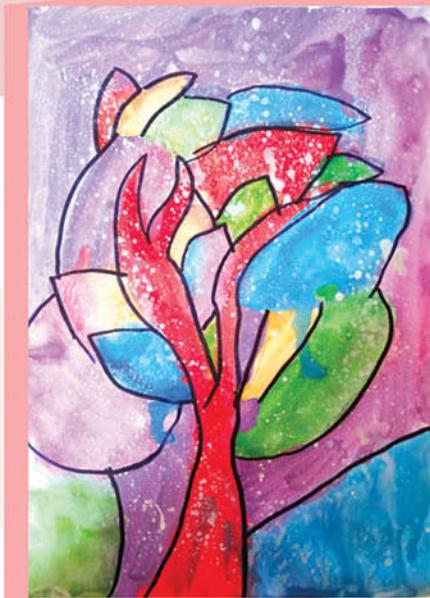
Наташа Митровић,
професор српског језика и књижевности

Драги читаоче,

Пред тобом је нови број „Батаљонца“, настајао у несвакидашњим условима на које нико од нас није био спреман, па смо се сви прилагођавали околностима. Радећи на њему, желели смо да победимо забринутост и неизвесност која нас окружује. Настојали смо да тај наш кутак, не заборављајући реалност, сачувамо од негативног утицаја свакодневице и покажемо да се радом, креативношћу и ведрином дечијег духа чува здравље наше душе.

Све ово о чему ћете читати, надамо се, показује да смо, упркос болести која је заробила цео свет, научили да будемо дисциплинованији, одговорнији према себи и другима, озбиљнији у раду, кориснији на месту где смо и на послу за који смо задужени.

Аница Вучинић,
професор српског језика и књижевности

Лист ученика и наставника ОШ „IV краљевачки батаљон“, Краљево, Број 8, 22. децембар 2020.

За издавача Марина Вучинић, директор школе /
Главни и одговорни уредник Наташа Митровић, професор српског језика и књижевности /

Аница Вучинић, професор српског језика и књижевности

Сарадници: чланови новинарске секције, учитељи и наставници

Техничка подршка: Биљана Ивановић, мастер професор технике и информатике

Насловна страна: Јасмина Тонић, професор ликовне културе

Илустрације: Павле Тодоровић, професор ликовне културе

Захваљујемо свима који су помогли да школски лист буде штампан.

Дизајн: Медија клуб „Навигатор“, е-пошта: tvnavigator@gmail.com

У СЛАВУ ЗДРАВЉА

Здравље је разлог за славље

Често говоримо како је здравље највеће богатство, а још чешће се према њему немарно односимо. О томе да треба да будемо одговорнији према себи али и према другима, с времена на време нас опомене природа. Овог пута „палицу у својим рукама држи невидљиви непријатељ“ – коронавирус.

Од овог вируса је оболело много људи у свету, а велики број је изгубио живот од његових последица. Из стрепње и страха сви су постали одговорнији, солидарнији и пажљивији једни према другима. Људи су почели да прате дешавања око себе, али и у свом телу. Јавити се на време лекару ако се не осећамо добро увек је било од великог значаја, али овог пута је најважније.

Често се каже: „Здрав просјак је срећнији од болесног краља“ или „Здравље није све, али без здравља, све је ништа“.

С обзиром на догађања око нас, сада смо свесни онога што смо досад само знали.

Искра Радисављевић, VI₃

Само је срећа кад се дели већа

Чувајте здравље

Још од давнина, вели православље,
чувајте људи и децо здравље.
Здрав човек има хиљаду жеља,
болестан само једну –
да оздрави брзо, а највише вредну.
Храните се здраво и имајте срце лавље,
најважније је чувати сопствено здравље.
Одмалена се деца уче реду
да баве се спортом и витамине једу.
И зато чувајте своје здравље,
и увек ћете имати разлога за славље.

Лазар Крунић, VI₄

Хајде да поделимо свет овако:
Небо теби – звезде мени,
Сунце теби – светлост мени,
море теби – таласи мени ...
Ма не, боље овако: све теби, а ти мени.

Мика Антић

Андреја Ђурић, VIII₄

Записано у летопису школске 2019/2020. године

Сећаћемо се са осмехом

У Краљевачком позоришту

Основна школа „IV краљевачки батаљон“ свечано обележила 125 година постојања

Поводом обележавања Дана школе, у холу наше школе је уприличена ликовна изложба на тему „Школа у мојим очима“, 125 година постојања. Ученици млађих и старијих разреда су заједно са својим учитељима и наставницима ликовне културе насликали мноштво ликовних радова који завређују изузетну пажњу. Стручни жири је обавио селекцију радова и одабрао по три рада виших и низих разреда за награде и похвале.

Прослава Дана школе

20. децембар 2019.

Наша школа је у петак, 20. децембра 2019. године прославила рођендан, 125 година свог постојања. Програм је одржан у Краљевачком позоришту: изведена је представа под називом „Школа кроз векове“, у којој су учествовали бивши и садашњи ученици школе. У представи је на модеран и интересантан начин предочен развој наше школе од оснивања до данашњих дана. Након представе, уследио је главни део програма, представљање монографије „Традиција кроз века“, у коме су учествовали др Драгољуб Даниловић, професор историје, мр Ана Гвозденовић, књижевни критичар, и др Томислав Симовић, истакнути научник и бивши ћак наше школе. Након завршетка пригодног програма поводом Дана школе, у холу позоришта одржана је промоција монографије у присуству домаћина и уважених гостију.

Промоција монографије школе:
др Драгољуб Даниловић, професор историје,
mr Ана Гвозденовић, књижевни критичар,
и др Томислав Симовић, бивши ученик наше школе

Сцене из школске приредбе „Школа кроз века“

Школска слава Свети Сава

Што је ближа Христу, моја земља расте
Од Растка до Саве, све већа и већа

У основним школама данас су се одржавале приредбе поводом школске славе – Светог Саве, првог српског архиепископа и просветитеља. Тако је било и код нас. Трудимо се и растемо у духу светосавља свесни важности својих предака, у духу знања, пријатељства и узајамног поштовања. Ускликнули смо још једанпут Светитељу Сави. Запевали са хором који је и отворио ову свечаност, под диригентским вођством наставнице музичке културе Јелене Димитријевић.

Да свечаност буде потпуна, после ломљења колача, потрудили су се и чланови драмске секције школе са руководиоцем секције и координатором приредбе наставницом Надом Тијанић, уз помоћ наставнице српског језика и књижевности Марине Лончаревић. Програмом су нас подсетили на значај и величину овог просветитеља, путеводитеља и саветодавца српског народа. Јеш једном смо се сетили како је Растко узрастао до Саве, остављајући нам притом увек незавршен задатак усавршавања личности.

Имали смо подршку учитељица млађих разреда које су са својим ученицима употребиле програм, па су тако ученици старијих разреда све присутне пригодним драмским текстом подсетили на живот и дело Светог Саве, а ђаци из млађих разреда су својим рецитацијама и песмама употребили приредбу.

Подсетивши нас на пут светосавља, знања и племениноти који треба да следимо, директор школе Марина Вучинић доделила је традиционално награду најбољем ученику осмог разреда.

„Тражите ме у себи, у својим делима, па ћете ме наћи у сваком месту где кренете и у сваком времену у ком живите. Украсите свој живот правом вером и добрым делима, јер дивна је вера што кроз живот дела”, речи су којима су завршили наши ђаци овогодишње славље, а пред нас стављајући циљ да се пут ка већем и бољем даље настави.

Нада Тијанић,
професор српског језика и књижевности

У славу нашег првог и највећег просветитеља

Светосавски дани

25. јануар 2020.

Традиционална манифестација „Светосавски дани”, у организацији Друштва за српски језик и књижевност Краљево, одржана је 25. јануара 2020. године у амфитеатру наше школе. Свечани и едукативни програм посвећен је прослави Савиндана и обухвата бројне садржаје којима се облежава сећање на Светог Саву, српског просветитеља и првог писца. Главни догађај тродневног програма је такмичење ученика шестог разреда из српског језика и језичке културе.

Програм је отворила руководилац Школске управе Краљево Бојана Маринковић. Поред многобројних ученика, родитеља и наставника, манифестацији је присуствовао и Александар Цветковић, члан Градског већа града Краљева задужен за образовање.

У овогодишњем такмичењу учествовало је осам школа са територије коју покрива Школска управа Краљево: ОШ „Јосиф Панчић“ из Балјевца, ОШ „Бранко Радичервић“ Вранеши, ОШ „Димитрије Туцовић“ Краљево, ОШ „Чибуковачки партизани“, ОШ „Вук Караџић“, ОШ „Живан Маричић“ Жича, ОШ „Светозар Марковић“ и наша школа – ОШ „IV краљевачки батаљон“.

Ток такмичења пратио је и оцењивао тројчани жири у саставу: Каталина Јаблановић, библиотекар у Народној библиотеци „Стефан Првојевић“, Мирјана Савић, кустос у Народном музеју Краљево, и Жарко Милојчевић, професор српског језика и књижевности у економској школи у Краљеву.

Бојана Маринковић,
руководилац Школске управе

Чланови Друштва за српски језик и књижевност Краљево
и њихови уважени гости

Записано у летопису

У уметничком делу програма наступила је Ивана Драгањац, ученица трећег разреда Музичке школе у Краљеву. Програм такмичења употребљен је бројним едукативним садржајима. Наташа Жарчанин, ученица Гимназије Краљево, својом презентацијом присутне је подсетила на живот и значај Светог Саве. Ученици Школе за основно и средње образовање „Иво Лола Рибар”, били су награђени великим аплаузом за изведену песму. Чланови Драмске секције из ОШ „Доситеј Обрадовић“ из Врбе извели су представу у којој су приказали предања о Светом Сави“. У програму су учествовали и ученици Музичке школе: Кристина Манчић, Јован Живчић и Филип Миленковић који су на својим инструментима одсвирали неколико композиција.

Након полуфиналног такмичења, пет тимова нашло се у финалу: 1. ОШ „Вук Караџић“, 2. ОШ „Живан Марићић“, 3. ОШ „Светозар Марковић“, 4. ОШ „Чибуковачки партизани“, 5. ОШ „IV краљевачки баталјон“.

Наш тим чиниле су три ученице одељења VI₁: Слободанка Маријановић, Тара Тимотијевић и Софија Ивић. Припремала их је наставница Аница Вучинић.

Први део такмичења био је такмичење из области језичка култура, у оквиру кога је најпре требало завршити легенду о Светом Сави на задати почетак, а након тога прочитати текст који је написан архаичним српскословенским језиком, а онда исти текст протумачити.

Наш тим је у овом делу показао изузетну језичку културу, богатство речника, маштовитост, креативност и оригиналност, па се после овог дела такмичења налазио на 1. месту. Занимљиво је да је у другом делу, читању и тумачењу текста, наш тим добио максималан број поена од сва три члана жирија.

Чланови жирија

Наступ ученика ОШ „Доситеј Обрадовић“ из Врбе

Светосавски дани

25. јануар 2020

У наставку је уследио квиз од двадесет питања из области књижевности. Питања су се односила на градиво из обавезног школског програма из књижевности. Након тога проглашени су резултати такмичења:

ПРВО МЕСТО: Тим 3: ОШ „Светозар Марковић“ – 39 поена;

ДРУГО МЕСТО: Тим 5: ОШ „IV краљевачки батаљон“ - 38 поена;

ТРЕЋЕ МЕСТО: Тим 4: ОШ „Чибуковачки партизани“ - 37 поена.

Тим наше школе заузео је одлично друго место и показао да се језичка култура и читање књижевних дела негује супротно општој појави код младих људи.

У тиму за организацију самог такмичења учествовале су и наставнице српског језика из наше школе: Аница Вучинић, као део тројчланог жирија за литерарни конкурс и Наташа Митровић, као део тројчланог тима за израду питања за квиз знања.

Аница Вучинић,
професор српског језика и књижевности

Победничка екипа наше школе

Додела Светосавске награде

Традиционално, и ове године на Савиндан, у част најзначајнијег просветитеља Светог Саве, градоначелник Краљева Предраг Терзић доделио је, у име града, Светосавску награду најбољим ученицима краљевачких основних и средњих школа.

Ова награда представља признање ученицима за њихов целокупан рад у школи: учење, влађање, волонтирање, рад у секцијама, успехе на такмичењима, хуманост.

Овогодишња добитница Светосавске награде је Дејана Андрић, ученица VIII₂. Ову престижну награду заслужила је константним радом и завидним знањем из свих предмета. Дејана је вредна,

марљива и одговорна, вишеструко талентована, несебична, своје школске обавезе испуњава на време и увек је спремна да својим вршњацима помогне, па су то разлози зашто је баш она одабрана да нас представља на свечаној додели награда.

Поносни смо што овакви ученици похађају нашу школу и што нас представљају у најбољем светлу. Надамо се да ће Дејани Светосавска награда бити подстrek за нове успехе у наредном школовању.

Наталија Балтић,
професор српског језика и књижевности

Признање које обавезује

Вест о добијању Светосавске награде учинила ме је поносном. Било је то признање за мој свеукупан рад и труд. Дани проведени у учењу и вежбању за такмичења, жртвовање оних обичних и малих тренутака који су потребни сваком детету, најзад су добили прави смисао. Веома ми је значила та награда јер ме је мотивисала да још више учим и показала да се на знању темељи највеће самопуздање.

Та награда је заправо велика због свог значаја, због имена Светог Саве, који је оличење великог рада и самопрегора. То је и обавеза да се настави његовим путем, да се знањем осветљава свој и пут свог народа.

Дејана Андрић, VIII₂,
добротворница Светосавске награде
за 2019/2020.

Дејана Андрић и директорка Марина Вучинић

ШКОЛА ЈЕ РИЗНИЦА ЗНАЊА И ИЗВОР ОБРАЗОВАЊА И ВАСПИТАЊА

Приредила: Наташа Митровић

И прошла школска година почела је уобичајено –
успесима наших ученика на такмичењима

Краљево бира знање – Жичка архиепископија и Немањићи

Друштво историчара Рашког округа организовало је 14. децембра 2019. године у просторијама Народне библиотеке „Стефан Првовенчани“ у Краљеву такмичење ученика основних и средњих школа у оквиру серијала „Краљево бира знање – Жичка архиепископија и Немањићи“.

Први део такмичења био је тест знања о Немањићима. Шесторо најбољих ученика основних и четворо најбољих ученика средњих школа остварили су право да учествују у другом делу такмичења. У овом делу такмичења њихов задатак био је да напишу есеј на тему „Жичка архиепископија и Немањићи“.

У првом делу такмичења учествовало је 33 ученика из основних школа и 11 ученика средњих школа. Ученици наше школе Дарија Васиљевић и Александар Ангелески ушли су у шест најбоље пласираних ученика основних школа и остварили право да се такмиче у писању есеја.

Петочлана комисија оцењивала је радове ученика. Радови су били шифрирани и тек након оцењивања приступило се дешифровању.

Дарија и Александар поделили су друго место по оцени овог петочланог жирија. Дарија и Александре, честитамо!

Марта Мамула,
професор историје

Математичко такмичење „Мислиша“

(за све оне који желе да развијају сиве вијуге мозга)

Као и неколико претходних година, ученици наше школе су и школске 2019/20. године, окушали своје знање у математичком такмичењу званом „Мислиша“, у организацији Математичког друштва „Архимедес“. Такмичење је одржано на територији целе Србије 12. марта 2020. године. На такмичење су се пријавили ученици I – VI разреда (115) ученика. Такмичење се поменутог дана одржало у нашој школи у одличној организацији учитеља. Резултате такмичења смо сазнали неколико дана касније у, нажалост, не лепим околностима. Наиме, 15. марта проглашено је ванредно стање у Србији због проглашења пандемије коронавируса у целом свету. Ученицима који су учествовали на такмичењу резултати су саопштавани телефоном преко њихових учитеља и наставника, што је у таквој ситуацији била и још лепша и радоснија вест.

I разред

Огњен Пљакић, 2. награда

Маја Аранђеловић, 3. награда

Петра Куљача, 3. награда

Стојан Најдановић, 3. награда

Војин Перишић, 3. награда

Похвала: Петар Јовић, Андријана Радосављевић,

Давид Радујевић, Николина Филиповић

II разред

Михајло Васиљевић, 2. награда

Похвала: Соња Вукадиновић

IV разред

Похвала: Стефан Драгојевић, Коста Петришко,

Andrej Premović

V разред

Вук Барлов, 2. награда

Похвала: Милица Видаковић, Александар Мишур

VI разред

Похвала: Константин Божић, Тамара Дрндаревић

Наши ученици су осоколили резултатима, као и свих претходних година. Надамо се да ће то бити поизив за све остале ученике да се укључе у оваква такмиčања и испробају своја математичка знања и способности.

Биљана Симоновић, учитељица

Математичари и „енглези“ предухитрили коронавирус и показали своје знање

У протеклој школској години одржано је само општинско и окружно такмичење из математике, које је организовало Друштво математичара Србије. Ученици наше школе постигли су запажене резултате.

V разред

Вук Барлов, 1. место, 1. место – окружно

Милица Видановић, 3. место

Ива Остојић, 3. место

Искра Васиљевић, 3. место

Искра Жуковски, 3. место

Петра Чапрић, похвала

VI разред

Константин Божић, 1. место, 2. место – окружно

Милан Максимовић, 2. место, похвала – окружно

Тамара Дрндаревић, 3. место, 2. место – окружно

Јован Тијанић, 3. место, 2. место – окружно

VII разред

Матеја Величковић, 2. место, 3. место – окружно

VIII разред

Софija Радуловић, 3. место, похвала – окружно

Александар Ангелески, 3. место

Душан Вилимоловић, похвала

Огњен Гуцулић, похвала

Лола Павловић, похвала, похвала окружно

Општинско и окружно такмичење из енглеског језика у организацији Министарства просвете одржана су у фебруару и половином марта. Најуспешнији су били следећи ученици:

Софija Радуловић (VIII₅),

2. место – општинско, 3. место – окружно

Дејана Андрић (VIII₂), 3. место

Волимо своју земљу а будимо грађани света

Hippo – прво међународно такмичење из енглеског језика

Ако пожелите да упознате различите људе и културе, видите лепоте и пространства наше дивне планете, сигурно ће вам на том путу помоћи знање бар енглеског језика, данас најраспрострањенијег језика који користи као матерњи, или други страни језик, неколико стотина милиона људи. „Због глобалног утицаја енглеског језика у свету науке, уметности, телевизије и на Интернету у последњим деценијама, знање енглеског језика је корисно или чак неопходно за многа занимања”, бележи се у, свима добро познатој, Википедији.

Баш зато, прво међународно такмичење из енглеског језика Hippo већ осам година буди посебно интересовање међу ученицима основних и средњих школа великог броја земаља, међу којима је и наша.

Такмичење се одржава у пет категорија (Hippo 1, 2, 3, 4, 5), према узрасту учесника (од 10 до 19 година), а од 2019. године установљена је и ката-

горија Little Hippo, за ученике трећег разреда. Пут до успеха је тежак и подразумева учешће у пре-лиминарном кругу такмичења (preliminary round), полуфиналу (semifinal round) и финалу (final round).

На такмичењу се користе JESET испити међународно признатог испитног одбора LCCI EDI. Тестови за пре-лиминарни круг такмичења састоје се из три дела: тест читања (заокружује се тачан одговор у задацима са вишеструким избором одговора), тест слушања (слушање са ЦД-а и заокруживање одговора) и писање кратког састава на задату тему. Постоји само један тачан одговор за свако питање. За тачан одговор додељује се један поен. Нема негативних поена. Рангирање се зависи на просечном броју поена додељених на тестовима читања и слушања.

Финални круг такмичења одржава се у мају, у италијанском граду Лидо ди Језоло, који се налази недалеко од Венеције.

Батальонци у полуфиналу међународног такмичења из енглеског језика HIPPO 2020

Прелиминарни круг међународног такмичења из енглеског језика HIPPO 2020 одржан је 28. фебруара.

У полуфинале су прошли:

Вељко Тлачинац (VIII₅)
Софија Радуловић (VIII₅)
Константин Божић (VI₁)
Анастасија Теа Живановић (VI₁)
Борко Мачужић (VI₁)
Ивона Коњокрад (VI₂)
Милан Максимовић (VI₅)
Ања Сворџан (VI₅)
Вук Станисављевић (VI₅)
Неда Остојић (VI₅)
Искра Васиљевић (V₅)
Петра Чапрић (V₄)
Димитрије Мајсторовић (V₅)
Павле Сотиров (V₅)

Полуфинале овог такмичења први пут је ове школске године одржано уз помоћ апликације Зум.

Верујемо да ће наши прошлогодишњи полуфиналисти успети да се пласирају и у финале овог великог такмичења у некој од наредних година, и добију прилику да покажу своје познавање енглеског језика.

Они су ове године дошли до финала и победили у Основној школи „IV краљевачки батаљон“

Бити успешан (ни)је лако

Ученик генерације Огњен Симеуновић

Одувек сам волео да се такмичим, да се трудим да будем што бољи у ономе што волим. У четвртом разреду, први пут сам се пријавио на такмичење из математике. Мислио сам да сам лоше удрadio задатке и да нећу проћи, али сам ипак успео. Тог дана одлучио сам да ћу ићи на што више такмичења. Пријављивао бих се на такмичења из хемије, историје, физике, математике и многих других предмета. Из тог разлога проводио сам доста времена марљиво учени и вежбајући. Наравно, никада ово нисам радио због награда и признања, већ да бих стекао што веће знање, упознао нове пријатеље и посетио нова места.

За моје успехе су једнако заслужни моја породица и наставници који би ме увек охрабривали када сам био на корак да одустанем. Свима њима дuguјем велику захвалност. То што сам проглашен за ђака генерације је велика част, која ме охрабрује да постигнем нове успехе у будућности.

Огњен Симеуновић, VIII₃, ученик генерације школске 2019/2020.

Огњенова постигнућа су за сваку похвалу

- 5. разред: 1. место на окружном такмичењу из историје;
- 6. разред: 2. место на окружном такмичењу из историје;
- 3. место на окружном такмичењу из физике,
- 7. разред: 2. место на републичком такмичењу из хемије.

Спортиста генерације Вељко Кувекаловић

Вељко Кувекаловић, ученик VIII₃ одељења, проглашен је за спортисту генерације за школску 2019/2020. годину. Он је то заслужио својим константним радом и успесима којима је промовисао и нашу школу. Вељко је свестрани спортиста са завидним резултатима: у шестом разреду освојио је четврто место на републичком такмичењу у скоку увис, у седмом разреду два пута се нашао на подијуму за медаље освојивши друго место на републичком такмичењу у одбојци и друго место са кошаркашком екипом на међурегионалном такмичењу.

Вељко је имао велики мотив: до достигне успех своје сестре, која је такође била спортиста генерације наше школе.

Ове године Вељко ће се такмичити у кадетској лиги за КК „Слога“, у којој игра већ три године. То је за њега велики изазов. Желимо му много успеха и надамо се да ће остварити свој сан, а ми смо поносни што ће у биографији овог младића увек ће стајати име наше школе.

Аница Вучинић,
професор српског језика и књижевности

Петничка бајка

Читање је моја велика љубав. Оно ме води у нестварне светове. Крајем овог лета уронила сам у други чаробан, али не замишљени - свет Истраживачке станице Петница. Сама помисао на ову научну бајку мами ми осмех на лице.

У лепом комплексу Истраживачке станице Петница осећала сам се као да летим, уништавајући црне облаке незанања. Били смо вођени стручним предавачима и сарадницима. Једне вечери уживали смо слушајући о особинама живих бића, екосистемима, грађи ДНК-а. Сутрадан смо летели међу зvezзама, планетама, природним и вештачким сателитима. Потом је организовано посматрање Месеца и Марса. Последња два дана зачинила су предавања из физике и психологије. Физика нам је подарила знања о настанку галаксија, поларне светlostи... Психологија нам је проширила видике сазнањима о најразличитијим експериментима. Посебно интересантно предавање било је о томе шта је заправо наука. Говорили смо шта може бити предмет истраживања, зашто и како истражујемо и о истраживачком процесу.

Са сараднцима смо имали вежбе на терену и у лабораторији. Најзанимљивије су ми биле вежбе из хемије, примењене физике и електронике, физике и географије. Такође, похађали смо археологију, геологију и биологију. На хемији смо изводили разне експерименте. Интересантно је било гледати како јони метала боје пламен. Дискутовали смо о хемијским реакцијама и променама.

Примењена физика и електроника одводе ме у краљевство микроконтролора. Користили смо разне каблове, диоде, сензоре и програме. Програмирали смо да се диоде пале и гасе тако да наликују семафору или да се диода упали када сензор не региструје довољно светlostи. Географија нам показује пут до пећине. Кроз шуму се пењемо до вигледа. Потом меримо азимут и нагиб терена и одређујемо координате. Чули смо и за старо веровање да у пећини обитава ајдаја. Изронивши из царства географије, улећем у наредно у којем господари светlost. Разговарали смо о господарици овог царства и њеним рођацима таласима и фотонима. Потом изводомо експеримент у којем помоћу ласера одређујемо дебљину длаке.

Један од најзанимљивијих делова петничке бајке био је рад на истраживачким задацима. Овом делићу приче највише сам се посветила кроз истраживање и испитивање Лайденфростовог ефекта. Истраживачке пројекте, које смо радили под менторством једног од сарадника, на kraju смо представили осталим учесницима Летње научне школе.

Иако смо доста времена проводили на предавањима, вежбама и у раду, било је свакодневно времена и за дружење. Кроз разне радионице боље сам упознала дивне људе са којима ћу, надам се, још дugo остати у контакту. Надам се да је ово била само једна од мојих посета чаробном свету Петнице, да је моја петничка бајка тек почела и да ће исписати још многе странице мог дневника.

Дарија Васиљевић, VIII₃

Спој знања, вештина, креативности, искуства

Сваког дана можеш да напредујеш. Сваки корак може да буде користан. Али пред тобом се протеже пут који се стално продужује, стално успиње, стално побољшава. Знаш да никада нећеш стићи до краја тог пута. Али то те нимало не обесхрабрује, већ само доприноси радости и слави успона.

Винстон Черчил

Наставни кадар ОШ „IV краљевачки батаљон“ је стицао искуство радећи и по традиционалним и по савременим програмима. Учитељи и наставници наше школе свесни су значаја непрестаног усавршавања и напредовања, јер знају да само на такав начин могу да испрате све промене које се дешавају, како у свету у ком живимо у најширем смислу тако и у савременим приступима образовању. Сматрамо да је једини исправан начин на путу квалитативне трансформације образовања управо тај да подстичемо и охрабрујемо наше учитеље и наставнике да се свакодневно едукују и унапређују своја сазнања. Пружамо подршку својим учитељима и наставничима и стимулишемо их да напредују у својој струци, јер желимо да у сваком тренутку нашу децу подучавају најбољи.

Из једног таквог диверзитета образовних модела и приступа, наша школа с поносом се може похвалити тимом од једанаест искусних и перспективних просветних радника, са стеченим звањем „педагошки саветник“, спремних да уложе најбољи део себе у извођење будућих генерација на прави пут.

**Стећи звање „педагошки саветник“
није лако, а да би га стекао,
треба да се потруди свако.**

Посао просветног радника је одговоран, и као такав захтеван и тежак, јер су они на трону развоја једног друштва, узори генерацијама које долазе. Подучавајући децу са великим љубављу, како је једино и могуће, они и сами остају деца у души.

Требало би рећи да је рецепт за стицање звања педагошког саветника вишегодишњи рад у настави и у оквиру ваннаставних активности, спремање ученика за државна такмичења, извођење угледних часова, организовање трибина, објављивање радова у стручним часописима... и могло би се још много тога набројати. Ипак, то је оно што сви знају, па ћemo дати један „ведар“ и несвакидашњи рецепт осмишљен у „просветнији кухињи“ и зачињен чаролијом игре речи.

Потребно је:

- учитељ или наставник са лиценцом и најмање 8 година радног искуства;
- компетентан, остварен и са жељом да напредује (пожељно је да то сам открије);
- да се усавршава (бар 120 бодова + 50 додатних);
- да зна да кликће и лајкује, даунлодује и шеирује на више језика.

Поступак:

- сам мора да прикупи састојке и да замеси;
- крчка се до 8 дана у директорској кујни;
- директор тако укрчкано носи на дегустацију стручном већу, стручном активу...
- ако се дегустатори сложе да је оптималан однос састојака, сервира се Наставничком већу, Савету родитеља, Школском одбору;
- у случају да је дегустација позитивно оцењена, дистрибуира се просветном саветнику (он може да провери састојке и одобри рецепт);
- одобрен рецепт се враћа шефу кухиње (директору) на верификовање и улази у редован мени.

Рад у звању:

- открива састојке свог рецепта и размењује са другима којима недостају састојци (и то, гратис);
- учествује у припремању шведског стола, тимски рад;
- активно учествује у прављењу Школског кувара (развојни, годишњи план и план стручног усавршавања);
- организује јавне дегустације оригиналних, угледних и иновативних, рецепата;
- процењује и унапређује све рецепте и даје предлоге за још бољи рад кухиње;
- своје кулинарске способности проширује на нове конзументе (локалну заједницу, родитеље, колеге) промовишући добре стране кухиње из које потиче.

Снежана Шашић,
професор разредне наставе

Педагошки саветници наше школе

1. Славица Павловић – професор разредне наставе
2. Мирјана Станковић - професор разредне наставе
3. Надица Алемпијевић Вукадиновић - професор разредне наставе
4. Снежана Шашић - професор разредне наставе
5. Марија Томић Гољић – професор физике, спољни сарадник Министарства просвете
6. Наташа Вуковић – мастер професор технике и информатике за електронско учење
7. Наташа Митровић – професор српског језика и књижевности
8. Тања Радовић – професор енглеског језика
9. Ана Јеремић – професор биологије
10. Светлана Керечки – професор хемије
11. Александар Мировић – професор историје

Славица Павловић

Мирјана Станковић

Надица Алемпијевић
Вукадиновић

Снежана Шашић

Марија Томић Гољић

Наташа Вуковић

Наташа Митровић

Тања Радовић

Ана Јеремић

Светлана Керечки

Александар Мировић

НАШЕ КОЛЕГЕ АКТИВНО УЧЕСТВУЈУ И У РАДУ СТРУЧНИХ ДРУШТАВА ГРАДА КРАЉЕВА И ДАЈУ СВОЈ ДОПРИНОС

Вјекослав Петришко, председник Краљевачког друштва учитеља

Оливера Стевановић, члан Управног одбора Краљевачког друштва учитеља

Наташа Митровић, потпреседница Друштва за српски језик и књижевност Краљево

Аница Вучинић, члан Управног одбора Друштва за српски језик и књижевност Краљево

Светлана Керечки, секретар Друштва хемичара Краљево

Маријана Дражковић, потпредседница Актива наставника енглеског језика Краљево

Кристина Девеџић, члан Надзорног одбора Актива наставника енглеског језика Краљево

Јелена Ристовић, председница Савеза за школски спорт и олимпијско васпитање града Краљева

Наставници су увек у ђачким клупама

Наставници увек траже и налазе нове начине, методе и наставна средства да ученицима боље и јасније објасне градиво. Своја искуства размењују са колегама кроз држање угледних и огледних часова.

У току протекле школске године наставници наше школе одржали су велики број угледних часова.

Мирјана Станковић, „Свитац тражи пријатеља“ (19. 9. 2019, српски језик, утврђивање; II₄)

Мирјана Станковић, „Игра сенки“ и „Позориште сенки“ (26. 9. 2019, вежбање, ликовна култура, II₄)

Светлана Керечки, „Основни хемијски појмови“ (24. 10. 2019, хемија, систематизација; VII₃)

Тања Радовић, „Do you go to the cinema“ (19. 11. 2019, енглески језик, обрада; V₃)

Јелена Димитријевић, „Слушање дела Јутро“ (28. 11. 2019, музичка култура, обрада; V₅)

Ана Николић, „Бројеви 6 и 7“ (5. 12. 2019, математика, утврђивање; I₅)

Живан Бањанац, „Производња трансформација и пренос електричне енергије“ (5. 12. 2019, техника и технологија, обрада; VIII₅)

Наташа Митровић, „Падежи и коришћење речника српског језика“ (10. 12. 2019, српски језик и књижевност, утврђивање; V₁)

Станка Гуњић, „Ау што је школа згодна“ (18. 12. 2019, српски језик, обрада; I₄)

Наташа Вуковић, Јасмина Тонић, Угледно – сараднички час технике и технологије и ликовне културе у служби предузећиштва – Новогодишња продајна изложба (25. 12. 2019, VI₄)

Марта Мамула, „Свет између демократије и тоталитаризма“ (14. 1. 2020, историја, обрада; VIII₄)

Јелена Димитријевић, Јавни час хора „Батаљонци“ (музичка култура), школски хор (23. 1. 2020)

Ана Јеремић, „Промена боје листова и цветова код биљака“ (6. 3. 2020, биологија, вежбање, V₃)

У корак са временом – онлајн семинари

И док је пандемија коронавируса характеристична нашом земљом, и целим светом, иако уплашени за животе најближих и своје здравље, наставници су остали на „бранику духовног живота“ и савладавали, заједно са својим ученицима, основе онлајн наставе. Научили су да користе и неопходне алате модерне технологије како би ученицима помогли да боље усвоје наставне садржаје, а стечено знање функционално примене у будућем животу. Нека знања стицали су гледајући видео-упутства, или помажући једним другима, али и самостално „експериметишући“ небили уочили принцип рада. Наравно, незаобилазни су били и семинари који су предвиђали рад на даљину.

Учитељи и наставници пратили су у протеклом периоду следеће семинаре:

1. Micro: bit basics course (март – новембар)
2. Стручни скуп – Дигитално образовање 2020. (април)
3. Дигитална учионица (јун)
4. Електронски портфолио наставника и ученика (јун)
5. Teaching English Online: Privacy, Security and Safety (јул)

Међународни дан превенције вршњачког насиља

Око 450 ученика и дадесет учитеља Основне школе „IV краљевачки батаљон“ из Краљева, уз подршку директорке Марине Вучинић, 26. фебруара 2020. године послали су јасну поруку обожјену ружичастом бојом.

Последње среде месеца фебруара на Међународни дан превенције вршњачког насиља или „Дан ружичастих мајица“ имали смо јасну поруку за све – „Насиље престаје сад и овде!“

Као установа која се бави васпитањем и образовањем деце основношколског узраста, сматрамо да је важно да својим примерима и моделом код деце развијамо праве животне вредности. Од нас зависи хоћемо ли адекватно реаговати на насиље и исто искоренити и уклонити. Насиље није тихо, насиље се види, чује и осећа. Насиље је рана која боли, која оставља ожилјак. Континуирано учење на овом узрасту је темељ, којим ће деца наставити да храбро корачају кроз живот. Ми смо делом одговорни да наша деца након растанка са учитељима, наставе да буду пример другарства, љубави, толеранције, уважавања, хуманости, да неспоразуме решавају ненасиљем и да је свака игра, учење и активност – заједнички, сараднички, тимски рад.

И овог „ружичастог“ дана, тимским радом обавили смо низ активности које су корисне за информисање и подизање свести о превенцији вршњачког насиља. Рекли смо НЕ насиљу облачењем ружичастих мајица, а у ученицама смо подстицали толеранцију, међусобно разумевање, уважавање, радили на прихватању различитости, оснаживали самопоуздање и пријатељство и израђивали одељењске плакате на тему другарства и спречавања вршњачког насиља.

Јасно НЕ вршњачком насиљу казали смо кроз презентације и дијалог. Самостално или групно креирали смо и на ружичастим папирним „мајицама“ писали поруке које говоре о борби против насиља уз договор да се свако „држи“, поштује и примењује оно што је написао – „Не буди груб, буди добар друг“, „Теби је ругање фора, а некима ноћна мора“, „Немој бити зао више, нек`ти на срцу помоћ пише“, „Немој проблеме решавати шаком, већ правом лаком“, „Друге не туци, а себе у доброту обуци“, „Насиље код нас не станије више“, „Ил` се дружи, ил` продужи.“... Док су се на ветру вијориле наше ружичасте папирне мајице, из грла свих нас, и ученика и учитеља и родитеља и представника медија, орила са песма „Само да рата не буде“. Уз последње тактова песме, у читав свет са платоа наше школе и из руку и срца свих нас полетело је 450 ружичастих балона са поруком „Стоп насиљу“. Призор за памћење... ружичаста школа пуне смеха, весеља, пријатељства и дружења.

Дан ружичастих мајица није само програм који ћемо наставити марљиво и уз пуно труда да спроводимо и наредних година. То је идеја, а идеја која за циљ има праве вредности је неуништива!

Снежана Шашић,
професор разредне наставе

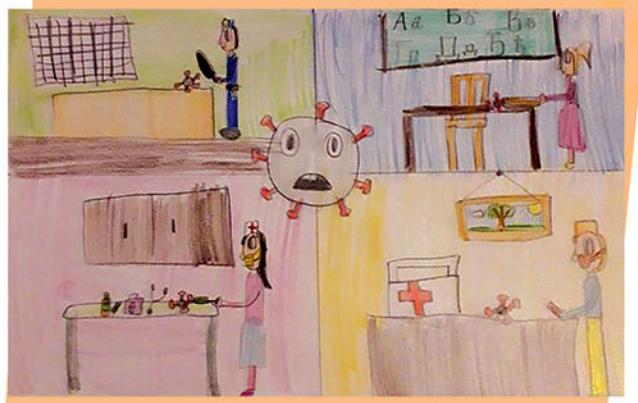
Божанствени свет боја и речи у време наставе на даљину

Ликовни конкурс „Хероји нашег доба“

Уметност има моћ да нас вине на својим моћним крилима и однесе у далека, недокучива и бескрајна пространства слободе. Док постоји снага, нада, и вера, спој младости и искуства, свет неће стати. И учитељи, наставници и ученици, баталјонци, у доба наставе на даљину су заједничким снагама стварали. Наставници су били ту да ученике мотивишу, инспиришу, подрже, а они су својом маштом и креативношћу написали и осликали своје радове, а неки од њих су и награђени на ликовним конкурсима.

Новак Ђоковић (IV₂), 1. награда

Милена Радељак (I₂), похвала

Треће место на Међународном фестивалу хумора за децу у Лазаревцу

Шта говоре исписане клупе

На школским клупама се
може прочитати свашта,
све што може да
осмисли откачена дечија машта...

Ко се у кога залубио,
ко се на кога наљутио,
понекад и решења неког задатка
и све то у кругу нас ђака...

Разни датуми и поруке,
прошли су кроз исписане школске клупе,
као успомена и сећања
одавно свршених ђака.

Тара Антонијевић, IV₂

А да будемо мало смешни

Одавно су људи рекли
да без смеха нема лека
све ће бриге да отера
лудорија згодна нека.

Свака брига нема смисла
када осмех краси лице
и од срца кад се смејеш
све остало тад су трице.

Сви ратови, мржња, болест
не стаће к'о обрисани
када човек шире срећу
онда свану дивни дани.

Зато хајде, не стиди се
велики кез и ти распали
глурирај се, буди срећан
сви проблеми биће мали.

Шири радост и весеље,
играј се и прави чуда
баш те брига, ти помажеш
чак и кад си мала луда.

Одрасли то не схватају,
кажу живот – то је тешко
баш у инат мргудима
буди увек добар смешко.

Кад остариш и оседиш
заиграће теби брк
кад се сетиш и насмејеш
какав си ти био зврк.

Марија Јосифљевић, VIII₅

Конкурс „Здравље на уста улази“

Половином новембра на конкурсу Завода за јавно здравље Краљево за тему „Здравље на уста улази“ награђени су: **ликовни радови:** Ирина Костић (IV₃), Ена Ђоковић (VIII₂)
литерарни радови: Магдалена Јовановић (I₅), Бодин Костић (IV₂)

За ликовни рад на тему „Здраве навике за здраве зубе“ награђена је Анастасија Петрушевски, IV₄.

ШКОЛСКИ ВРЕМЕПЛОВ

Приредила: Аница Вучинић

Постоје тренуци у животу појединача, народа и институција када је потребно осврнути се за собом да се сагледа пређени пут. Ми се окрећемо минулој деценији да забележимо шта смо постигли, а шта поставили као циљ за неко будуће време. На почетку и на крају овог периода додориле су се две несреће, које нас нису зауставиле, већ су појачале наш ентузијазам и посвећеност просветарској мисији.

Школа посебно захваљује донаторима: бројним предузећима, радним организацијама, бившим ђацима, добрим и племенитим људима, који су у невољи показали солидарност, свест о општем добру и значају школе за развој друштва.

Земљотрес – брза реакција школе, 2010.

Недаће долазе често и ненадано, али поред катастрофе коју оставе, стварају прилику да из њих изађемо бољи, умнији, вештији и солидарнији.

Буди ми пријатељ у несрећи, срећу могу и сам поднети.

Велики земљотрес задесио је Краљево 3. новембра 2010. године. Школска зграда је оштећена, али после брзе реакције руководства школе добијена је потврда од надлежних да се безбедно могу користити одређене учionице. Рад је и у таквим условима убрзо настављен, а школске просторије биле су доступне и ученицима ЕСТШ „Никола Тесла“. Брзом интервенцијом и залагањем представника града и локалне самоуправе прибављена су средства од донатора и школа је убрзо обновљена. Општина Зvezдара омогућила је санацију просторија. Обезбеђени су грађевински материјал, наставна средства, рачунарска опрема и новац. Предузеће „Геберит“ је донирало материјал за санацију мокрих чворова, а Амбасада Аустралије радијаторе. Убрзо је поправљена столарија, подови, зидови, плафон у амфитеатру школе, школски намештај. Радило се непрекидно, савесно и организовано. Корак по корак, за неколико година изграђена је модерна школа.

Како смо вискравали из пепела

Реновирана фискултурна сала, 2016.

Да у здравом телу буде здрав дух, наша школа је одувек во-
дила рачуна, па је радила и на пројекту добијања средстава за
обнову фискултурне сале. У новом руку сала је заблистала у
децембру 2016, када је свечано отворена. Том приликом у
посети школи били су и Младен Шарчевић, министар просвете
и Нела Кубуровић, министарка правде, чије је министарство
донирало средства за реконструкцију. Фискултурна сала ре-
конструисана је са 8,2 милиона динара, средствима тзв. опор-
тунитета. Министри су свечано отворили спортску салу, пре-
сецајем врпце, а министар Шарчевић је подбацивањем лопте
испод коша означио почетак прве утакмице у новој сали. Била
је то ревијална утакмица између ученика и родитеља, бивших
ђака школе...

На нама свима је да је користимо у сврху јачања свог тела и
духа.

Модерно и безбедно, обновљено 2016.

Школско двориште: ту смо сви на своме

Ново двориште ОШ „IV краљевачки батаљон“ дочекало је ученике у школској 2016/2017. години. Од када је направљена зграда, 1975. године, двориште није реконструисано, па су постојали бројни разлози за његову поправку: естетски, функционални и безбедносни. Пројекат за ново двориште урадила је дипломирани инжењер архитектуре Марица Мијајловић. Поред тога, урађена је санација подземних инсталација и обнова зелених површина.

Рад на сређивању дворишта је још једна потврда Андрићеве идеје да градитељством човек доказује најплеменитију сврху свог постојања. Знајући коме ће користити, дародавци и градитељи имају још више разлога за задовољство и понос.

„Паметан учи од паметнијег!“ Душко Радовић

Међународна сарадња – „Батальон“ међу европским школама

Директори ОШ „Мартин Коншак“ и ОШ „IV краљевачки батальон“, представници Марибора и Краљева

Одавно је познато да се знање дељењем увећава. Вођена тиме, наша школа почела је да остварује сарадњу са школама из Србије. Тако смо постали део породице братских школа у којој су се нашли: ОШ „Жарко Зрењанин“ из Апатина (2003), Вук Караџић из Врања (2007), „Бора Станковић“ из Каравукова (2012).

Меморандум са ОШ „Мартин Коншак“ из Марибора потписан је 2016. године. Ове две образовне установе спојила је жеља за разменом идеја, искуства у образовању, упознавањем културних и историјских вредности. Сарадња се остварује кроз посету школа. Ученици и наставници из Марибора два пута су били у нашем граду, а takoђе смо на то пао пријем и ми наишли у Марибору. Иако живимо у различитим државама и образовним системима, изазови и жеље су исти: унапређење образовања и праћење савремених наставних процеса.

Наша школа отиша је корак даље и остварила

сарадњу са школом "IES Escultor José Luis Sánchez" из Алмансе у Шпанији. Циљ ове сарадње је мултикультурна размена, овладавање комуникацијским и социјалним вештинама, као и усавршавање енглеског језика. Пројекат сарадње остварен је у оквиру E-Twinning пројекта за међународну сарадњу ученика и наставника. Наш тим, који је боравио је у Шпанији од 23. 10. до 31. 10. 2019, чинили су: директорка школе Марина Вучинић, наставници: Александар Мировић, Тања Радовић и Кристина Девецић, која је аутор пројекта. Са њима су пошли ученици који су, осим добrog знања језика, изузетни и у другим предметима. Дочекали су их домаћини из шпанске школе.

Контакти са сличним установама које непрекидно успоставља наша школа воде ка отварању према Европи и двосмерној размени најбољих идеја, што је услов сваког напретка.

**„Свет је књига“, каже Свети Августин,
„а они који не путују, читају само једну страницу.“**

Наш тим са представницима школе из Алмансе

Модерни кабинети

Школа је у последњих неколико година радила на опремању кабинета за биологију, хемију, математику, историју, географију. Прибављена су савремена техничка средства, паметне табле и компјутерска опрема. Све то наставу чини савременијом и ефикаснијом, а ученика ставља у активну позицију. Опремање кабинета омогућио је град Краљево, а ми се надамо да ће га својим знањем ови ђаци уздићи до краљевских висина.

Математика није баук

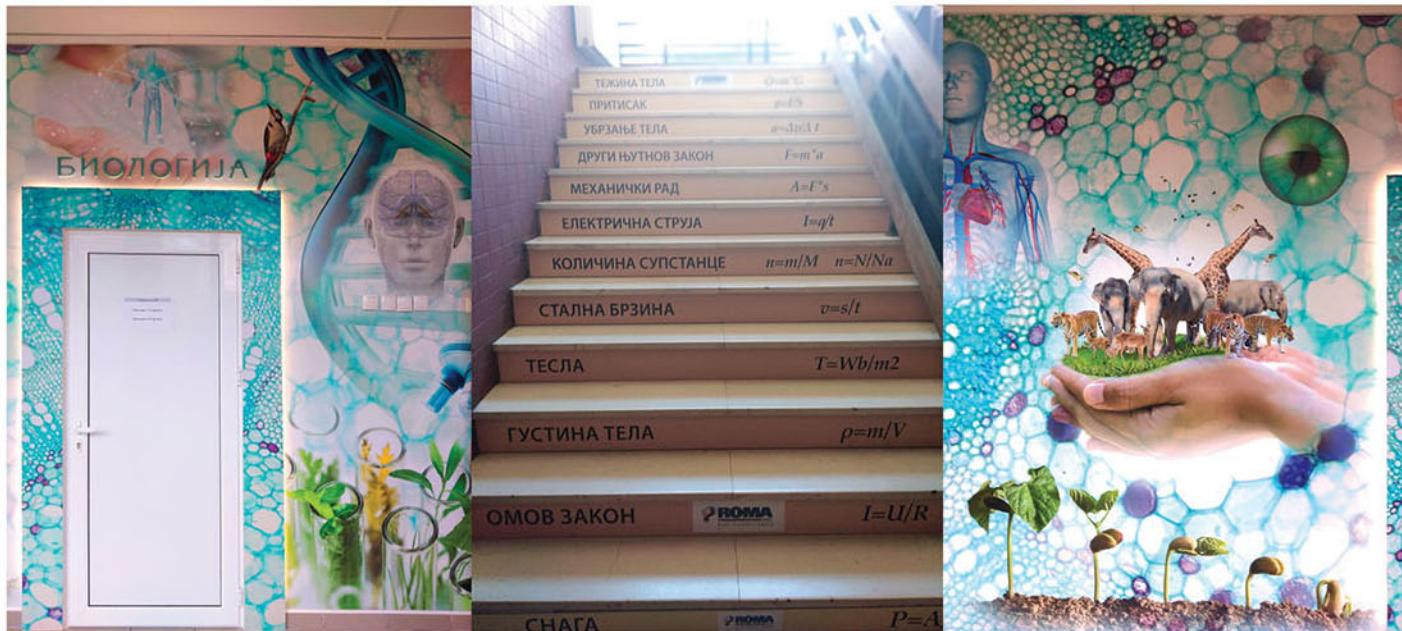
Зид испред кабинета за математику осликан је мотивима из света ове старе науке, ликовима Талеса и Архимеда, употребљен математичким формулама и теоремама. Својом плавом бојом зид ствара утисак небеског пространства, чинећи ученицима боравак пријатним и инспиративним. Надамо се да ће управо из ове учионице засијати бар једна звезда на математичком небу.

Захваљујући племенитим људима, у септембру 2020. ученици су добили паметне степенице. На њима су исписана правописна правила, математичке формуле, хемијски симболи. Осим што уче на занимљив и лак начин, ове степенице су подсетник да се кроз науку корача лагано до њених неслуђених висина.

„Историја—светло истине“ Цицерон

Кабинет за историју опремљен је колажом који истиче древну латинску пословицу Historia magistra vitae est. Зид испред осликан је муралима Милутина, Маглича, Жиче, Студенице. Овакав кутак јача свест да је наш град изнедрио најлепше вредности српској историји и култури. Верујемо да ће из клупа овог кабинета једног дана нека мудра глава стварати историју нашег града.

Сваки корак, знање више!

Нова учионица за предшколце

С обзиром на чињеницу да све више предшколаца долази у нашу школу, добили смо и одељење више, па смо за ове малишане опремили нову учионицу. Схватајући значај сваког тренутка у одрастању, школа брине и о својим најмлађим ђацима, а највећа награда су јој задовољни родитељи и насмејана деца.

Ученичка задруга „Баталјонац“ прибира многе успехе Предузетништво – вештина за ново време

Нова школа захтева и нове вештине. Једна од њих је развијање предузетничког духа код ученика, чији је циљ подстицање креативности, одговорности и решавања проблема који настају у процесу рада. Радили смо и на овом пољу.

Оснивању ученичке задруге „Баталјонац“ претходио је велики рад директорке Марине Вучинић, наставнице Јелене Стефановић и Сандре Радетић Вучетић. За председника је постављена наставница ликовне културе Јасмина Николчевић. Активности задруге се остварују на редовним часовима и на часовима секција и ваннаставних активности. Ученици укључени у пројекат баве се израдом декоративних и употребних предмета, које излажу на новогодишњој и ускршњој продајној изложби. Тако добијена средства издвајају се у хуманитарне сврхе, па ученици имају додатни мотив да раде јер их то потвђује као одговорне чланове друштва.

Задруга је већ добила награде и успела да се представи својим радовима и креативним продуктима. На конференцији „Јака жена“, одржаној у Врњачкој Бањи 18. 10. 2019, наша ученичка задруга добила је специјално признање за најбољи Start up пројекат. Промовишући своје активности, Ученичка задруга „Баталјонац“ представила се на Сајму књига у Београду на штанду Министарства просвете науке и технолошког развоја. Посетивши наш штанд, министар Шарчевић похвалио је резултате и настојања наше ученичке задрге.

Предузетништво развија социјалне вештине ученика, спаја таленат и занатска умећа, што ће, без обзира на брзи технолошки развој, увек бити потребно у савременом свету. Надамо се да ће се у њему наши, сада „мали“ предузетници, успешно снаћи.

Наше ученице и њихове рукотворине

Теци, бистра реко, стинже школа еко!

Очување животне средине ће у будућности бити највећи задатак држава и институција на светском нивоу. Школа је у том ланцу прва карика јер васпитава младе генерације, па тако најснажније утиче на њихово свесно и одговорно понашање према животној средини. Такође, надамо се да ће из ње изаћи и будући иноватори који ће проналазити решења за чистију планету.

Ученици и наставници на еко-кампу

Свесна значаја очувања животне средине, наша школа је предузела бројне кораке и успела да добије статус међународне еко-школе. Након попуњавања приступнице, школа је остварила многе активности и, након посете амбасадора одрживог развоја, на конференцији свих еко-координатора, добила је званично статус еко-школе. Тиме је препозната у граду и земљи као установа која покреће и реализације битне акције. У њима сарађује са локалним јавним предузећима на очувању животне средине, Покретом горана и удружењем Зелени пут. Ученици су са наставницима и учитељима остварили бројне активности: „Велики лов на бильку”, „Еко-пакет”, „Енергетска ефикасност”, „Млади еко-репортери”; упознали су биодиверзитет нашег краја и организовали бројне квизове и радионице. Са својим наставницима Сандром Радетић Вучетић и Александром Мировићем ученици су учествовали у Брзећу и Брусу на радионицама посвећеним значају шума.

На конкурсу СББ фондације „Не прљај. Немаш изговор!” ученици су снимили песме на тему еколођије и остварили запажен резултат. Подршка су им биле наставнице Тања Радовић и Наташа Вуковић.

У школи постоје еко-патроле, еко-одбор и Тим за заштиту животне средине, који обележава еколошке датуме, а који води наставница биологије Ана Јеремић. Школа је, у свом микрокосмосу, зеленим оазама, уређеним, чистим и светлим просторијама направила амбијент који показује бригу о својој средини.

Имајући у виду вредноћу и резултате наших ученика и наставника укључених у еко-проекте, с разлогом гајимо оптимизам у погледу чистије планете.

Колико језика знаш, толико вредиш

Једина у региону, наша школа увела је двојезичну наставу у школској 2018/2019. години. Вођена идејом да је знање непроцењиво богатство, а да је добро знање енглеског језика предуслов комуникације са светом, директорка школе Марина Вучинић иницирала је увођење билингвалне наставе. Предузећи су сви кораци за испуњење законских услова, обучени су наставници и билингвална одељења су основана. У оснивању двојезичних одељења веома је значајна сарадња са ОШ „Краљ Петар“ из Ниша, која нам је долазила у посете и била од велике помоћи дајући нам конкретне идеје и савете. Били су наши домаћини и на Сајму науке у Нишу.

Сада је у школи прва генерација осмака која је наставу слушала по билингвалном моделу. Да би били у двојезичним одељењима, ученици морају показати добро занање енглеског језика, што се постиже полагањем испита у школи. Наставници који изводе процес на српском и на енглеском језику такође полажу испит из енглеског језика на Филолошком факултету у Београду. Тренутно, билингвални тим чини девет наставника: Александар Мировић, Јелена Ристовић, Милош Дедеић, Кристина Девеџић, Оља Радосављевић, Марта Мамула, Дејан Марковић, Душица Радосављевић, Радисав Рачић, а координатор је Тања Радовић, професорка енглеског језика.

Тања Радовић (слика лево) и батаљонци (слика десно) са Бет Венд

Поред интересантних и добро осмишљених часова, Тим за двојезичну наставу остварио је и низ активности. Ученици су учествовали у обележавању Дана страних језика 26. 9. 2019. Уоквиру Е-Twinning пројекта, остварена је посета школи "IES Escultor José Luis Sánchez" у Алманси у Шпанији од 23. 10. 2019. до 31. 10. 2019, ради размене искустава везаних за двојезичну наставу и успостављања ближе сарадње. Ученици су, користећи енглески језик непрекидно и у свим ситуацијама, усавршили комуникацију на овом језику.

Наши наставници су такође са наставницима енглеског језика из краљевачких школа присуствовали радионици Movies in the Classroom 14. 12. 2019. У школи су одржане радионице са Бет Венд, која је ELF при Амбасади САД у Србији и која је била лектор на факултету ФИЛУМ у Крагујевцу. Радионица за ученике имала је тему „Висконсин – живот и култура“, а за наставнике „Образовни систем у САД“. Одржане су 25. 2. 2020.

Двојезична настава подиже квалитет рада наше школе на један висок ниво, па смо захвални наставницима на великом залагању да и на овај начин унапређују наставни процес.

Међународно такмичење из енглеског језика Hippo

Лидо ди Језоло, 2019.
Олгица Матовић и Сара Родић

Међународно такмичење из енглеског језика Hippo датира из 2012. године. Током наредног периода велики број земаља прикључује се овом такмичењу. Ученица наше школе Сара Родић, коју је припремала наставница енглеског језика Олгица Матовић, 2019. године постигла је изузетан успех пласирајући се у финале овог такмичења, које је одржано у Италији у граду Лидо ди Језоло. Њен успех добија на значају када се зна да је на такмичењу учествовало 36000 ученика из целог света. Треба знати да се Сара такмичила у конкуренцији ученика који су долазили и из земаља у којима је енглески службени језик, попут Индије, Пакистана, са Малте и Кипра, па нас њен пласман у финале чини поносним као школу.

Најбољи математичари такмиче се у нашој школи већ деценију

Више од једне деценије у нашој школи се организују општинска и окружна такмичења из математике у сарадњи Министарства просвете, науке и технолошког развоја и Друштва математичара Србије.

Бити домаћин оваквом такмичењу подразумева добру организацију, тачност и доследно поштовање пропозиција овог такмичења. У овом послу директорка школе даје поверење Активу наставника математике и његовом председнику Николи Радовићу. Све послове треба педантно и на време урадити: ажурирати листе такмичара, припремити ученице, наставнике који дежурају, саставити чланове комисија за прегледање и жалбе.

Важно је угостити ученике и наставнике, обезбедити им да паузу до чекања резултата квалитетно искористе, па се, неретко, организују и семинари за наставнике током такмичења. Уз све ово, неопходна је добра комуникација са свим школама које шаљу такмичаре, као и брза реакција на евентуалне проблеме који се појављују.

Добар рад се далеко чује, па нам је поверена организација и републичког такмичења за прошлу школску годину, које због познатих разлога није одржано. У очекивању бољег времена, ми се припремамо за организацију. И за победу!

„Буди као Тесла“ друга награда у Републици

У част јубилеју, 160 година од рођења великана научника Николе Тесле, расписан је национални конкурс који је организовао Музеј Николе Тесле из Београда, Завод за вредновање квалитета образовања и васпитања Републике Србије и компанија Самсунг Електроникс. У њему су учествовали ученици основних школа, а задатак је био да се на оригиналан начин представи дело и живот Николе Тесле.

На овом конкурсу наша школа је добила другу награду. Представљајући кратак филм о Тесли, наш тим показао је изузетну креативност и иновативност. Тим су чинили: директорка школе Марина Вучинић, Снежана Шашић, учитељица и сценариста филма, Миодраг Динуловић, редитељ и стручни консултант, Наташа Вуковић, професор ТиО и информатике, и Живота Јевтић, сниматељ, као и ученици, чланови драмске секције.

Наши ученици и наставници су се, играјући се, створили филм о Тесли, одајући велико признање научнику, а „Батаљону“ дајући разлог да се поноси.

„Сви моји изуми, моја открића и дела су били само једна велика игра. Ја сам се играо. Играо сам се читавог свог живота и уживао у томе.“
Никола Тесла

Снежана Шашић на Калемегдану 10. јула 2016. прима диплому и ваучер за друго место на националном конкурсу „Буди као Тесла“

Диплома добијена од својих – најзначајнија октобар 2018.

Директорка Марина Вучинић са руководиоцем Школске управе Краљево Бојаном Маринковић

Свакодневни рад наставника и ученика наше школе редовно се потврђује бројним успесима на такмичењима, реализованим пројектима и новим идејама које се непрекидно рађају. Овакво настојање Школе препозната је наша локална заједница, па јој је доделила диплому заслужне образовне установе града Краљева „за деценије успешног рада у области образовања“. Признање је уручено директорки Марини Вучинић на Свечаној седници поводом Краљевдана, 7. октобра 2018. Награду је у мултимедијалном центру КВАРТ уручио градоначелник др Предраг Терзић.

Сви ми који смо део овог великог колектива поносимо се наградом, али осећамо и одговорност према граду који у нас верује, као и према родитељима који нам поверијавају образовање и васпитање своје деце.

Наука – карта за будућност

СТЕМ пројекат на Гочу

Школа се активно укључује у бројне научне пројекте које организује Министарство просвете, науке и технолошког развоја. У марту 2019. организован је истраживачки семинар под називом „Научни контакт“ или „Игром до науке“ за ученике седмог и осмог разреда. Семинар је организован у образовно-истраживачком центру „Добре воде“ на Гочу. У оквиру семинара ученици су похађали радионице из биологије и хемије, математике и физике. Циљ овог семинара био је промоција интердисциплинарности, односно СТЕМ образовања (Science, Technology, Engineering and Mathematics). Пројекат су подржали Школска управа Краљево, град Краљево и Природно-математички факултет у Крагујевцу. Координатор је била наставница биологије Сандра Радетић Вучетић, а наши ученици су својим знањем и оствареним резултатима стекли услов да буду на овим радионицама. Осим њих, били су ту и вршњаци из Крагујевца, Крушевца, Пожаревца, Зајечара, па су заједно откривали занимљиве појаве из света науке.

Научни клуб у нашој школи

Будући да сваке године ученици ОШ „IV краљевачки батаљон“ показују изванредне резултате на такмичењима из природних наука, јасно је да желе и да прошире своја знања. За такве ученике, а и за радозналце, школа омогућава трећу годину заредом да у Недељи истраживача виде савремене дигиталне анимације, бројне експерименте, чују научна предавња, учествују у научним квизовима и играма. Недељу истраживача организује Научни клуб Центра за образовање Крагујевац у последњој недељи новембра, а наша школа је једна од двадесет осам школа које су се прикључиле оваквој промоцији науке.

Заљубљеници у природне науке, жељни да открију до сржи тајне природних појава, могли су ове године чути како биљка дише, видети шта биљка види, како биљка зна где се налази. Чудесни свет биологије представљен је техником анимације, па је Научни клуб показао да су све науке у јединству и прожимању, што омогућава њихов свеукупан развој.

Овако представљен, на очигледан и занимљив начин, свет науке је фасцинирао ученике и пробудио жељу за истраживањем.

Наша школа – модел-установа

Како закон предвиђа, статус модел-установе добија школа „која остварује изузетне резултате у образовном и васпитном раду, нарочито доприноси унапређењу образовне и васпитне праксе у складу са општим принципима и циљевима образовања и васпитања“.

Наша школа је непрекидно унапређивала свој рад, пратила корак са савременим токовима, била пионир у покретању многих активности и пројекта. Увела је двојезичну наставу, основала ученичку задругу, покренула пројекат за мотивисање ученика за читање „Батаљонци – књиголюпци“, добила статус међународне еко-школе, развијала сарадњу са европским школама. Наставници и ученици су постизали високе резултате на државним и међународним такмичењима, као велики доказ квалитетног рада. Такође, у оквиру екстерног вредновања добила је високе оцене за готово све области рада. Сви ти кораци довели су до идеје да

школа конкурише за добијање статуса модел-установе. Сва документација предата је Министарству и, како нам је предочено, позитиван одговор се ускоро очекује.

Улога наше школе, као модел-установе, била би промовисање иновативне праксе у оквиру система образовања и васпитања, па даље њено преношење у процесу хоризонталног учења. Тако бисмо постали пример за углед другим школама, а од министарства добили значајна финансијска средства за реализацију планираних активности. Са друге стране, школа би и даље морала континентно унапређивати свој рад.

Статус модел-установе добија најквалитетнија школа, тако да би то за нас било велико признање, али и обавеза даљег усавршавања. Свакако, од најбољих се највише и очекује, а ми смо на то спремни.

„Ко застане, већ је пао.“
(Кинеска пословица)

Из албума школског времеплова

Поред обавезних редовних активности, наставници и ученици радо учествују у обележавању значајних датума, чувајући тако традицију школе. Дан школе прославља се у децембру свечаном приредбом посвећеном важним датумима и личностима из српске историје. Школска слава Свети Сава обележава се свечаном приредбом 27. јануара. У школи је установљен посебан датум, 26. мај, када се јавно додељују признања наставницима и ученицима за постигнућа у текућој школској години, назван прикладним именом Дан успешних.

„Песмо моја, замириши светом“

Организатори смотре рецитатора 2013. и 2015.

Наша школа је 2013. године била домаћин општинског такмичења рецитатора „Песниче, рода мог“. Циљ ове манифестације је очување чистоте изговорене речи и развијање способности у сценском говору. Такмичили су се ученици основних и средњих школа у три категорије: млађи, средњи и старији узраст, а жири су чинили Александра Ковачевић, редитељ, Милоје Радовић, песник, и Јелена Бартуловић, глумица.

По други пут 2015. године били смо домаћин ове смотре, која је у међувремену уврштена у Календар такмичења Министарства просвете, науке и технолошког развоја.

Дванаест основних и седам средњих школа пошло је своје најбоље такмичаре, њих осамдесет троје, који су надахнуто говорили одабране стихове. Задатак за ученике је био тим већи, али и награда драга јер су у жирију били еминентни песници Милоје Радовић и Дејан Алексић и позоришни редитељ Миодраг Динуловић. Жири је одабрао најбоље, а високу оцену за организацију добила је и наша школа. Даровити ученици подсетили су нас да песма може да пробуди у нама најфинија осећања и да нас вине пут небеских висина.

Прихватљем ове организације наша школа показала је да схвата важност неговања српске културне баштине и да је афирмација талената ученика њен императив.

Смотра 2013. године

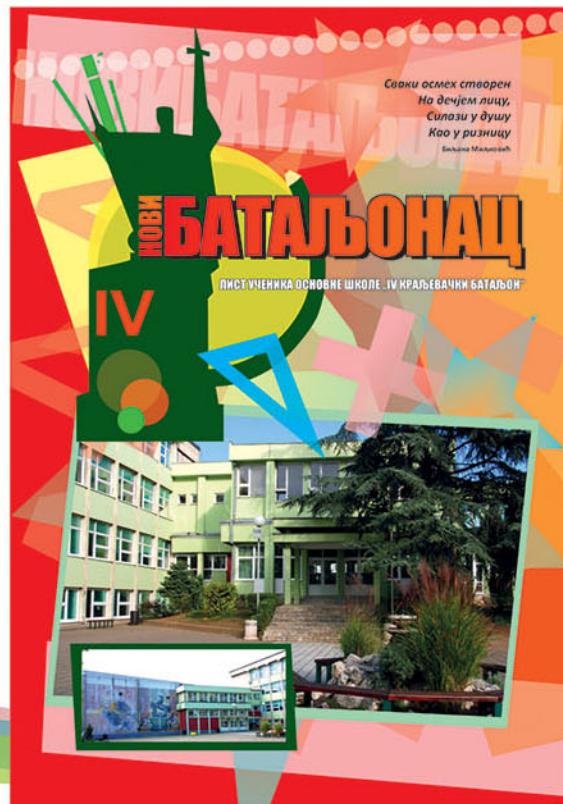
Смотра 2015. године

„Где ја стадох, ти продужи“ (Ј. Ј. Змај)

Први број „Батаљонца“, децембар 2013.

Иако се подраузмева њихово постојање, ретко ко зна колико рада стоји иза објављивања једног броја школског часописа. Значај часописа за једну школу уочила је директорка Марина Вучинић и, након пола века, иницирала поновно покретање часописа ОШ „IV краљевачки батаљон“. Уређивање часописа је, рачунајући на њено искуство, знање и организаторске способности, поверила професорки српског језика Наташи Митровић. Она је пронашла сараднике, организовала ученике, осмислила концепцију и дала име часопису. Тако је, како Наташа каже „рођен 'Нови Батаљонац'“.

Изашао је у години када се прослављало 180 година од рођења Чика Јове Змаја, нимало случајно, дајући свима нама задатак „Где ја стадох, ти продужи“.

Наш двогодишњак добио велико признање, фебруар 2016.

Захваљујући бриљантним идејама и знању које несебично дели са децом и колегама, Наташа Митровић је била уредник и другог броја часописа „Нови Батаљонац“. Он се, окићен сребрном медаљом, вратио 11. фебруара 2016. из чувене Сале хероја на Филолошком Факултету у Београду.

Наиме, на Конкурсу за најбоље основношколске и средњошколске листове и часописе за школску 2014/2015. годину, који расписује Друштво за српски језик и књижевност Србије, Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије и Задужбина Милоша Црњанског, „Нови Батаљонац“ је освојио другу награду. Вођена сјајним осећањем за причу, пуну нових идеја, уредница је добила подршку и помоћ колега: наставнице српског језика Марице Ковачевић, Јасмине Николчевић, наставнице ликовне културе, и наставнице информатике Наташе Вуковић. Образлађујући одлуку, жири је нарочито издвојио висок ниво у квалитету уређивања часописа. Међу члановима жирија били су и уважени професори Филолошког факултета др Вељко Брборић и др Весна Ломпар. Стога смо поносни на све који су стварали награђени часопис, али и у обавези да тај ниво и квалитет задржимо.

„Књигољупци”, 2018. и 2019.

Често чујемо упозорења наставника и родитеља да ученици све мање читају, да је читање замењено препричаним издањима лектира или толико летимично да не испуњава своју праву сврху. Са циљем да се ученици мотивишу на читање и продубљено доживљавање књижевности настао је пројекат „Батаљонци – књигољупци“. Његов иницијатор је директорка школе Марина Вучинић, а аутор главни и одговорни уредник часописа „Повеља“ Дејан Алексић, коме је подршку пружила и мр Ана Гвозденовић, уредница у часопису „Повеља“. У организацији ове манифестације учествују наставници српског језика и учитељи наше школе.

Пројекат „Батаљонци – књигољупци“ реализује се као књижевни маратон у оквиру кога ученици читају одабрана дела, након чега следи такмичарски део. У првом делу ученички тимови показују своје познавање и разумевање прочитаних дела, а у другом делу представљају своје пројекте. Том приликом ђаци на креативан и неспутан начин преносе своје импресије о прочитаном делу. Тако из паметних главица, а у заједничком раду, настају постери, плакати, филмови, презентације и стрипови.

Да је пројекат испунио своју сврху, показује то што су ђаци у великом броју учествовали у овом маратону и што су тако настала права мала ремек-дела у приказу књига.

Легенде у нашој школи

Највећу радост ђацима представљало је дружење са песником Љубивојем Ршумовићем који је посетио школу 20. децембра 2014. и био најдраги гост на представи поводом Дана школе, која је је управо његовим радом и инспирисана. Песник је својим фазонима и форама забавио децу и пробудио им машту. Говорио је о свом детињству, о томе како се пишу песме, о љубави према деци. Сусрет са песником деца, али и одрасли, памтиће као драгоцену животно искуство.

У оквиру пројекта „Батаљонци – књигољупци“, а у циљу мотивисања ученика за читање, школа је организовала сусрете са песницима, па су тако малишани непосредно упознали: Дејана Ристића, Стефана Митића (Стефан Тићми), Владимира Андрића, Дејана Алексића, Бранка Стефановића, Оливеру Недељковић, Урошем Петровића.

Дејан Ристић је 31. маја 2018. у градској библиотеци представио своју књигу „Кућа несагоривих речи“, а дан касније учествовао у награђивању победника читалачког маратона. Говорећи о значају књига, њиховој вредности за идентитет једног народа и незаменљивој улози књиге у одрастању, привукао је децију пажњу и разбуктао њихову машту.

Посебно је интересантно било упознати Стефана Тићмија, младог писца романа „Ја сам Акико“, који је побрао симпатије читалачке публике. Он је говорио о инспирацији за настанак књиге, необичним мотивима, својим даљим плановима и о значају неговања локалног говора, којим човек показује да воли средину којој припада.

Уочи почетка другог читалачког маратона ученици су се дружили са писцем Урошем Петровићем у градској библиотеци. Писац је провоцирао машту и ум ученика дајући им своје загонетке и такође био изненађен оштроумним одговорима. Говорио је о својим путовањима широм света и многобројним познанствима, а све то му је омогућила моћ уметности писане речи. Реч може да хипнотише, сматра овај писац, а његова књига „Марта Смарт и Вашар загонетки“ сигурно је то и урадила нашим ђацима јер су данима постављали загонетке наставницима и родитељима.

Познати творац емисија „Пустолов“ и „Лаку ноћ, део“ Владимир Андрић гостовао је у нашој школи 17. 4. 2019. Уз читање песама, одгонетање синтагме „вечерњи слон“ из наслова истоимене књиге, откривање наслова пишчеве омиљене песме („Дај ми крила један круг“), у ведром расположењу протекло је дружење песника и ученика.

Гостовање писаца пропраћено је присуством ученика у великом броју, њиховом знатижељом да чују одговоре на многа питања и изношењем маштовитих идеја које су се изродиле током читалачког маратона.

Из ових сусрета сви су имали велику добит: деца су видела колико лепа реч може да разбукти машту и отвори ум, песници да је искрено деције дивљење највећа награда за рад, а школа потврду да је нашла тајни рецепт за проблем читања и тиме испунила своју васпитну улогу.

Двеста година постојања „Српског рјечника”

Један од најзначајнијих догађаја у историји српског језика је 1818. година, када је изашао Вуков „Рјечник”. Вук је показао да је језик хранитељ народа, остављајући нам обавезу његовог чувања, поштовања и улепшавања. Наша школа је овај јубилеј прославила низом пригодних манифестација. Деца су писала и сликала, учествујући у ликовном и литеарном конкурсу, одајући признање српском великану.

Наставница музичког Лидија Спаски припремила је са својим хором лепршаву песму посвећену очувању српског језика. Часопис „Нови Батаљонац”, чија је тема „Негујмо српски језик”, уредила је професорка српског језика Данијела Петрић, док је Марина Лончаревић за „Батаљонац” написала текст, описујући настанак и значај „Српског рјечника”, а Наташа Митровић је са сарадницима осмислила представу у част двестогодишњице објављивања „Рјечника”.

Представа „Негујмо српски језик”, изведена на прослави Dana школе у Краљевачком позоришту, 21. 12. 2018., показала је публици лепоту језичког народног стваралаштва које је Вук сакупио. Сценарио, сценографија и идејно решење презентације за представу урадила је Наташа Митровић. Помоћ су јој пружиле професорка разредне наставе Снежана Шашић и Горица Динуловић, глумица. Наташа Митровић је одабрала делове „Рјечника” који илуструју све богатство наше народне традиције: обичаје, веровања, лирске песме, кратке народне умотворине, старе игре.

„Чувај језик српских великана ради прошлих и будућих дана”

Оживљени добром глумом и песмом ученика, пред публику су излазили различити драмски ликови. Надмећући се у певању и мудровању, приказали су различите народне обичаје. Представу, право уметничко дело, радиле су и професорке Јасмина Тонић, Наташа Вуковић, Јелена Стефановић, Јелена Ристовић и Биљана Симоновић. Својом суптилном емоцијом и ведрим духом представа је одушевила и разгалила публику.

Вук је своју битку са противницима добио, преостаје му борба са заборавом, а нама обавеза коришћења лепог српског језика и неговање традиције.

О „Рјечнику” и на трибини „Мотивација за учење”

На Дан просветних радника, 8. новембра, наставница српског језика Наташа Митровић направила је трибину на којој је, разматрајући могућности мотивације за учење, представила Вуков „Рјечник”, истичући његов значај и потребу да се настави Вуковим путем, који је и пут знања. Успешни бивши батаљонци: Иван Цветић и Милица Раковић, ученици генерације наше школе, и Бранислав Јовановић, добитник Светосавске награде, говорили су из личног угла о онome шта их је подстакло на учење.

Вук, као стуб српске просвете, оставио нам је задатак непрекидног усавршавања језика, што је и услов напретка на пољу науке, уметности, технике, јер је језик темељ свега, а ови ученици показују да успешно испуњавамо његов завет.

Организатори и учесници

„Чувајући свој језик у ропству,
један народ чува кључеве од тамнице.”

Алфонс Доде

Минуло време: разлог да га се сетимо

Два јубилеја Школе

Наша школа је 2015. године обележила два јубилеја: 70 година имена школе и 40 година пре-сељења у нову зграду. Цела јубиларна година била је у знаку подсећања на прошле дане наше школе. Снимљен је филм за који је текст написала Нада Тијанић, професорка српског језика.

Наставнице српског језика и ликовне културе и учитељи организовали су литерарни и ликовни конкурс. Школски часопис, који су уредиле Наталија Балтић и Нада Тијанић, професорке српског језика, посвећен је јубилејима. Нада Тијанић је урадила интервју са мр Славољубом Васојевићем, професором руског језика, који је у тим тренуцима предано радио на прикупљању грађе за монографију Школе. Он је открио низ значајних података о школи до којих је дошао и описао са којим се тешкоћама суочава. Неколико текстова у часопису било је посвећено знаменитим ђацима Школе.

Оригиналан ликовни рад, цртежи школске зграде некад и сад, урадила је Јасмина Николчевић, професорка ликовне културе, овековечивши ликовним изразом минуло време.

Приредбу под називом „Године на које смо поносни”, посвећену јубилејима, спремао је читав тим наставника и ученика. Сценарио је урадила професорка српског језика Наташа Митровић, а помоћ јој је пружио корисним саветима Миодраг Динуловић, режисер у Краљевачком позоришту. Ученике је припремала Данијела Петрић, професорка српског језика, за музички део је била задужена Лидија Спаски, а за сценографију Јасмина Николчевић.

Драмски приказ подсетио је све нас на познате ђаке Школе: Надежду Петровић, Димитрија Драгутиновића Аписа, Миленка Веснића. Публика је аплаузом одушевљено поздравила учеснике приредбе и показала да смо поносни не само на оне који су учинили великом ову школу већ и на садашње ђаке и професоре.

Школа која траје 125 година

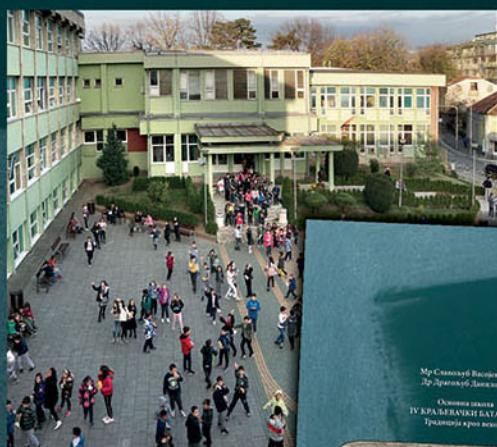
Поносна на своју историју, наша школа је 2019. године прославила 125 година постојања. Том приликом организоване су различите манифестације: ликовни и литерарни конкурси, часопис „Нови Батаљонац”, који је уредила професорка српског језика Наталија Балтић, посвећен је овом јубилеју, а баш на рођендан изашла је из штампе и монографија Школе под називом „Традиција кроз векове”. На приредби поводом Дана школе, 20. 12. 2020, којој су присуствовали гости из Словеније, градски чланице, родитељи и ђаци, изведена је представа „Традиција кроз векове” у којој је на духовит, врџав и интересантан начин представљен историјат школе.

Прошлост нам поручује да је вредно бити део ове школе, али и да је пред нама велики задатак да, поштујући традицију, идемо путем ка савременој школи.

Промоција монографије

ОСНОВНА ШКОЛА IV КРАЉЕВАЧКИ БАТАЉОН ТРАДИЦИЈА КРОЗ ВЕКОВЕ

Настојећи да запише своју прошлост, дугу више од 100 година, школа је покренула израду своје монографије. Да њено постојање не остане разбацано по архивским полицама, новинским записима или нејасним сећањима ученика и радника, спречила је директорке школе Марина Вучинић. Започет је посао на прикупљању грађе и објављивању монографије Школе. Овај одговоран и тежак задатак поверен је мр Славољубу Вајојевићу, професору руског језика. Он је предано трагао за валидним документима, изјавама, сведочанствима и записима и до 2016. године, када је преминуо, сакупио обиман материјал о школи.

Из обавезе према бившим и будућим генерацијама, а пре свега према професору Славољубу Вајојевићу, рад на монографији је настављен. Поверијен је др Драгољубу Даниловићу, професору историје у Краљевачкој гимназији. Као коаутор монографије, он је уобличио дело почившег професора и школа је добила записан свој историјат у књизи „Традиција кроз векове”.

На прослави поводом Дана школе, 20. 12. 2019. монографију су представили мр Ана Гвозденовић, уредник у часопису „Повеља”, др Томислав Симовић, истакнути научник и бивши ђак школе, и др Драгољуб Даниловић. Истичући важност овакве књиге за саму Школу, они су говорили и о њеној важности за историју нашег града и српске просвете.

Све оно велико по чему га памтимо остаје увек са нама

Од првог дана те давне '65. године, када је као седмогодишњак постао ђак-првак, Бранимир Дуњић Дуња постао је неизоставни део ОШ „IV краљевачки баталјон“. Прво као ученик, па родитељ чија су деца, кћерка и два сина, били наши ћаци, затим као члан и председник Савета родитеља школе и на крају, члан и дугогодишњи председник Школског одбора школе. „Наше школе“, како је увек говорио.

Био је срећан и поносан што је са колективом „наше школе“ делио и добре и лоше тренутке, радовао се успешима, дружењима са колегама из братских и пријатељских школа. Пажњу на себе није привукао функцијама, већ својом скромношћу, радом, залагањем и великим доприносом да, како је често говорио, „заједничким снагама, сачувамо, унапредимо и афирмишемо све праве вредности које је наша школа стекла, негује и остварује“. Своје професионално богатство и животно искуство несебично је делио и расејавао током своје мисије и безусловне посвећености потребама наше школе. Његови драгоцені савети, рад и одвојено време приликом покретања и током реализација многих пројекта школе били су драгоцені и одређујући. Велики друг, пријатељ и сарадник, увек на услуги свима, спреман да сваком, без разлике, изађе у сусрет и помогне. Био је чврст, а благ; био је енергичан, а смирен; био је забринут, а весео... Способан, вредан, увек спреман за акцију, шаљив и насмејан. Увек ведрог духа, велика подршка, изнад свега честан човек. Својом непосредношћу, ентузијазмом и преданошћу увек нам је био „ветар у леђа“.

Својим знањем и искуством, успешно и ненаиметљиво, обављао је посао водећег грађевинског

инжењера инвестиција у Пројектном бироу Електродистрибуције Србије у Краљеву. Уз несебичну помоћ супруге, с очинском љубављу предано се старао о својој породици. Дично се својом децом и унуком Дуњом. „Баталјон“ му је био као друга кућа, за коју је увек, и поред свих других својих обавеза, налазио времена. Био је ту кад год је требало, уважио и испунио сваку нашу молбу, одазвао се на сваки позив... Дошао на време да дочека, уважи, испоштује и испрати... да буде увек ту и за Мариборчане, Врањанце, Апатинце, Каравуковчане и да на све гледа срцем човека и искреног пријатеља.

Тешка болест је прекинула његов животни пут. Прекинула је планове, започете пројекте, планирана путовања, дуго очекивана дружења... Али, нико не умире докле год има нас који ћемо се сећати. А Дуње... његове помоћи, савета, доброчинства, његовог непресушног оптимизма, благе нарави и осмеха, дружења, путовања, песме и игре са њим, сећаћемо се занавек!

Остаће увек упамћен, првенствено као искрени пријатељ нашег колективе, успешан председник Савета родитеља и још успешнији председник Школског одбора, стекавши захвалност за све добро што је учинио за нашу школу.

Кад оде човек, увек у некоме остане празнина и памћење, кад одлази велики човек, и празнина и памћење и захвалност остаје у свима нама. Част нам је што смо имали прилику да сарађујемо са великим човеком попут Бранимира Дуњића Дуње, човеком добре и племените душе, великог срца, доброг друга, пријатеља и сарадника.

Снежана Шашић,
професор разредне наставе

ШКОЛА У „ДОБА КОРОНЕ“

Онлајн настава у школској 2019/2020. години

Из угла наставника

Школску 2019/2020. годину ученици и наставници свих школа у Србији, а поред њих и родитељи, заувек ће запамтити по неочекиваном прелазу на онлајн наставу која је почела 17. марта 2020. године услед увођења ванредног стања у земљи.

Пред нама је била велика непознаница, иако је за већину ученика, наставника и родитеља интернет део свакодневице. Сви су били затечени и уплашени како ће се привићи на нови начин рада. Питали смо се како ћемо ускладити промену навика са бригом за здравље и жељом да се сви школски захтеви испуне, и на крају да ученици добију што боље оцене.

Кренуло се са креирањем Вибер заједница за свако одељење. Одељењске старешине биле су спона ученика и предметних наставника формирајући Вибер групе за сваки предмет, а поред тога и групе са родитељима свог одељења како би се информације благовремено преносиле. Хиљаде питања, хиљаде одговора, а мобилни телефони и рачунари постепено постају саставни део наше дневне рутине. Веома брзо Министарство просвете, науке и технолошког развоја организовало је и ТВ наставу за основну школу. Према упутству саставни део рада ученика и наставника био је праћење наставе која се одвијала на каналима РТС 2 и РТС 3. Ученици би седели испред својих ТВ екрана и практили најчешће три часа у дану, а у исто време коментарисали су и јављали се наставнику на Вибер групи, постављали питања и добијали домаће задатке. Нису сви били активни на исти начин. Залагање и активност ученика зависили су пре свега од мотивације ученика, подстрека родитеља и наставника, али и техничких могућности.

Већина наставника веома брзо је увидеља да апликација Вибер не пружа довољно простора за организацију предавања, давање и прегледање до маћих задатака, као ни за провере знања. Већ крајем марта ученици су упућени да су улогују на Гугл учионице или е-учионице које су обезбедиле издавачке куће и чак их откључале да сви могу да их користе. Није било лако објаснити свима како се креира Гугл налог и логује на Гугл учионицу, али временом се стекло основно знање где и како практити шта наставник поставља и како вратити урађене задатке. И наставници су учили да користе различите савремене технологије, па су за вежбање и утврђивање градива из српског језика правили едукативне игрице и квизове, као на пример Milioner, LearningApps.org, Wordwall, Quizizz.

Неки су усмерили ученике на израду пројекта (енглески језик, српски језик). Ускоро су уследиле и писмене провере које су рађене као фајл који су ученици решавали и враћали или у облику Гугл упитника који је наставнику олакшавао прегледање и враћање резултата. Многима је проблем била и мала меморија Гугл диска.

Не може се рећи да је време брзо пролазило. Ограничења кретања и вишедневне карантине нико није волео. Улице су биле пусте без деце, а вежбе обликовања уз ТВ час замењивале су тренинге и рекреацију. Није недостајало само трчање, шетање и седење у парку. Сви су били жељни дружења и нормалног школског живота. Сви, а посебно најнапреднији ученици, брзо су увидели колико учење на даљину пружа мање могућности да се постигне максимум и колико је тешко учити сам. Недостајају је тимски рад, вршњачко учење, шале, дружење, школско звоно.

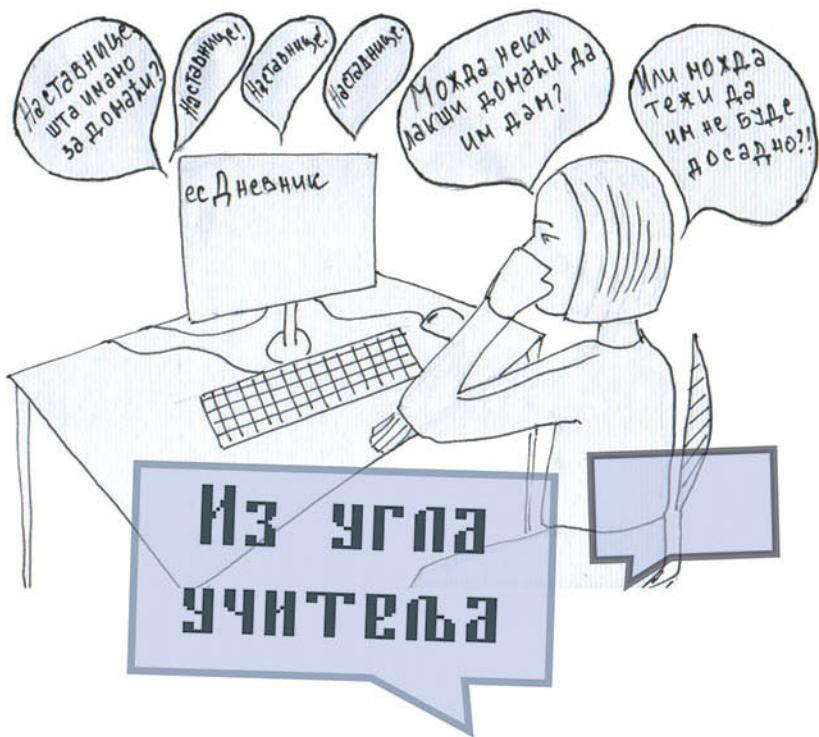
Ипак, све планиране активности су реализоване на време. Наставници су писали недељне извештаје и трудили се да реализацију чак и часове допунске и додатне наставе и слободних активности. Ученици петог разреда имали су и онлајн припрему за одржавање испита за двојезичну наставу. Наставница француског језика је успела да обележи Дан франкофоније 20. марта 2020. уз помоћ Вибер апликације са својим ученицима, а ученици двојезичних одељења седмог разреда који су у октобру 2019. године били у Шпанији, одржали су 25. маја 2020. састанак преко апликације Зум са својим друговима из Алмансе у Шпанији са којима раде eTwinning пројекат и причали о тренутној ситуацији у својим земљама.

Према препоруци Министарства просвете, науке и технолошког развоја у јуну су ученици добили дозволу да оцене поправе у школи ако желе. Врели јунски дани измамили су ученике на шеталишта и у паркове и школска година је са радошћу завршена.

Након скоро три месеца наставе на даљину сви су схватили да тежња ка новим сазнањима нема препрека. Свима је било много лакше јер смо се упознали са могућностима оваквог начина рада и драго нам је да је она тако брзо и ефикасно организована. Знамо и њене недостатке, и зато се радујемо сваком новом дану проведеном у учионици са својим другарима, јер сада осећамо боље него икада колико нам школа значи и колико је тешко без правог школског часа.

ОШ „IV краљевачки батаљон“ једна је од ретких градских школа у Србији која својим ученицима обезбеђује наставу у школи сваки дан на радост свих ученика, наставника и родитеља. Упоредо теку и онлајн часови за предмете који нису заступљени са довољним бројем часова у школи, али све је много лакше јер није први пут, и комбиновање са наставом у школи даје много боље резултате.

Тања Радовић,
професор енглеског језика

Ученици пишу своја сећања...

Радни дан у време наставе на даљину

Да нам је неко причао да ћемо доживети да са ученицима радимо наставу на даљину, вероватно му не бисмо веровали, јер смо о тој настави пре много година гледали прилоге из далеке Аустралије. Али кажу „Живот је све што те снађе”, па тако и то доживесмо.

Наиме, дана 15. марта 2020. године, у Србији је проглашено ванредно стање, а због проглашења пандемије коронавируса у целом свету. Све школе у Србији су од 17. марта прешле на онлајн наставу, а међу њима и наша школа. Нисмо се дали збунили. Ученици су почели да прате наставу на РТС 3 каналу. Ми учитељи смо преко Вибер група убрзо успоставили контакт са родитељима ђака, јер су наши ученици мали, па је лакше било сарађивати преко родитеља. Домаће и друге задатке смо слали преко родитеља, а они су имали обавезу да нам урађено сликају и узврате порукама. Било је тешко и родитељима, и деци, и нама, јер нам је то био једини вид комуникације. Како је време одмицало, били смо све спретнији. Комуникација се наставила и мејловима. Трудили смо се да ученике не оптерећујемо превише задацима. Редовно смо се интересовали за здравље њихових породица и давали им подршку да се чувају и издрже све ово што смо заједно доживели. Морамо да истакнемо да је уложен велики труд свих нас да превладамо постојећу тешку ситуацију, а да притом остваримо заједно најбоље резултате у датим условима.

Школска година се завршила по унапред донесеном календару рада, али без повратка свих нас у ученионице. Корона нас је удаљила из ученионица, али нас је на други начин, чини ми се зближила на један необичан начин. Заједно смо се трудили да нам тај период не остане у лошем сећању. О томе нам сведоче само похвале које смо сви добијали од родитеља. А и ми им нисмо остали дужни, јер су и они нама много помогли да се снађемо у новонасталој ситуацији.

Биљана Симоновић,
руководилац Стручног већа учитеља

Школа је, некако, увек била једно од мојих омиљених места. Постоји више разлога за то. Нажалост, то сам морао да схватим на тежи начин, тек када сам „остао без ње”.

Друго полугодиште прошле школске године у школу смо ишли, тако што, у ствари, нисмо ишли. У први мах ми се чинило да је то стварно одлично и да ћу бити поштеђен бескрајног учења, да ћу имати много слободног времена, и да ће то бити чисто уживање. Ипак, врло брзо сам увидео да то уопште није тако. Устајао бих ујутру са обавезом да пратим сатницу када имамо који час, различите Вибер групе са бескрајним порукама што је за мене заиста било веома иссрпљујуће. Убрзо је почело да ми недостаје оно што ми је некада било досадно и напорно. Мама ми је, на сву моју муку, стално проналазила нове обавезе јер је имала утисак да баш ништа не радим. Одмах након ручка, када бих ја мало одмарао, она би ми пронашла нову „занимацију”. Телевизијски часови су ми углавном били превише спори, површни и досадни. Нису пуно доприенили извршавању домаћих задатака које су нам наставници задавали. Тако су пролазили дани и месеци најгорег пролећа у мом животу.

Бринем ја о свом здрављу, али не бих вољео да нас више икада затварају.

Матеја Никић, VIII₂

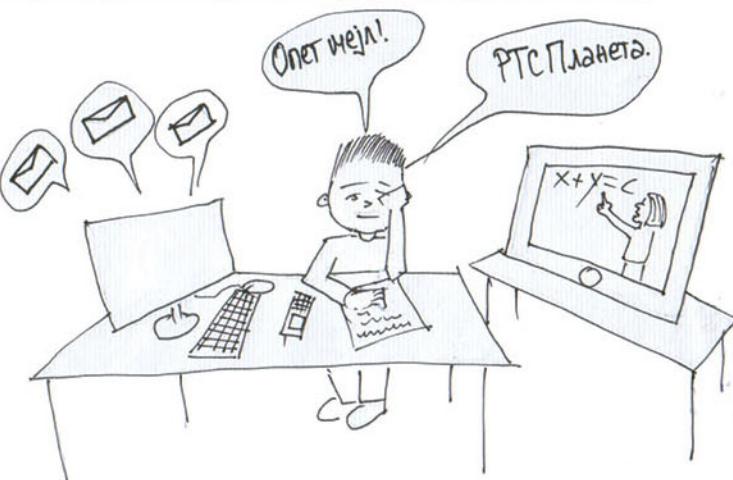
Ученици пишу своја сећања...

Радни дан у време наставе на даљину

Пандемија коронавируса је захватила цео свет. Сви се питају како ће се одржавати настава. Ми деца овај вирус помало схватамо озбиљно, а мало више га искоришћавамо. Због вируса су скраћени часови и уведена мера да се носе маске. На часовима мало скидамо маске, али нас наставници опомињу да их вратимо. Са неким наставницима се мало шалимо, па када се они открену одмах неко нешто добаци и цело одељење почне да се смеје, а наравно наставници не знају ко је то урадио јер сви носе маске. На маскама сви запишу понеку пушкицу да би добили бољу оцену. Наставници су на почетку школске године рекли да већ каснимо са градивом. Ми смо били у чуду јер је то био први час код тог наставника, а већ каснимо са градивом. У својих тридесет минута наставници се труде да нам испредају целу лекцију, али не могу јер је то врло мало времена, што не значи да ће када све ово прође да нам часове продуже са четрдесет пет на шездесет минута. Да се зна, ја то нисам рекао. Пошто су нам скратили часове, наставници такође мисле да ми имамо времена напретек и да можемо цео свој дан да посветимо њиховом предмету. У наших пет минута између часова догоди се много тога: један падне, други преписује домаћи који није урадио (поготово моје одељење), трећи глуми да га боли стомак да не би одговарао неки предмет и да би отишао кући (а после тога видиш га у граду), четврти се јури па разбије стакло у ходнику... И тако све укруг. Стално нас на часу опомињу да улазимо у Гугл учионице, а пола њих „не зна“ да имамо те учионице, па се праве луди. Када наставници прегледају домаћи који су послали у учионицу, ђак који није урадио домаћи каже: „Мени то није стигло.“ Нормално да му није стигло када није ни погледао да ли има нешто за домаћи. И после се чуди што има један у дневнику. Током одговарања сви помажу једни другима, а после добију три.

Наставу је много тешко пратити јер наставници имају врло мало времена да предају, па све збрзају, али некако све постигнемо јер нам шаљу материјал преко Гугл учионице.

Никола Матовић, VI₃

Почетак марта је и крај једног безбрежног времена којег тада нисмо били свесни.

Одједном, као да су се неки црни облаци надвили над нашом планетом, а она као да се гуши и гаси, и као да јој треба само мало реда, мало мира, мало свежег ваздуха. У првим тренуцима панике нико није могао да претпостави како ће изгледати наступајући дани, месеци.

У почетку је свестало. Као да нас је неко заледио. Стаяли смо у месту, само су дани пролазили. А онда људи су се прилагодили новонасталој ситуацији, почели су да се сналазе, да се боре.

Уместо школских клуба, великих одмора и ђачких шала, куцали смо на тастатури шта смо научили, шта мислимо, шта осећамо. Одједном су ми почели недостајати другови, наставници, и контролне вежбе, и шале, и сва безбрежна дружења.

Почела је онлајн настава. Поново смо били на окупу, али не и близу. Налазили смо се у заказано време испред „малих екрана“, али то није била моја наставница на коју сам навикла. Чинило ми се као да сам слушала спикера који чита вест, недостајале су емоције и жамор часа. Убрзо сам се навикла и на то. Лепо је што смо сви повезани, преко електронске учионице, преко Вајбер група. Учимо сваког дана од куће, радимо контролни задатак из своје собе. Осећам се лепо док се обавезе настављају.

Како нама ђацима, тако се и одраслима мења живот. Родитељи иду у набавку пре полицијског часа, иду на посао, брину о деци. Они који имају среће, раде од куће, а други морају напоље, међу људе, где је сада, што је најтужније, најопасније.

Одједном, ова наша планета бива стегнута са свих страна и осећа се такав притисак као да ће пући. Али, као каже Иво Андрић: „Жivot је несхватљиво чудо, јер се непрекидно троши и осипа, а ипак траје као на Дрини ћуприја.“ Људи су се брзо прилагодили, што и јесте највећа људска снага.

Софija Ивић, VII₁

Ученици пишу своја сећања...

Радни дан у време наставе на даљину

Јул 2021. године. Корачам насмејана градом. Удишем летње мирисе. Чини ми се, имам крила. Коначно је готово. Страх је напустио моје мисли. Напокон сам бацила маске, поново ћу путовати и дружити се као некада. У шареној торбици пребаченој преко рамена више није дезинфекционо средство.

Мисли се враћају у прошлост... Никада нећу заборавити прве дане наставе на даљину. У читавој кући била је пометња. Гугл ученице временом су ми постале свакодневна рутина, али први сусрет са њима био је недокучива енигма. Нисам имала представу шта је Стрим предмета, а где треба да предам домаћи. Међутим, ово није био једини изазов. Прављене су групе на Вајберу, стизали мејлови, постављани су задаци, даљу и ноћу... Нисам знала где ми је глава. Требало је преписати историју, урадити задатке из математике и физике, научити неправилне глаголе, правити мапе ума, слати презентације... Морала сам испратити и часове на РТС-у.

У првом термину моји часови били су у време ручка. Телевизијске часове пратиле су и сестра и мама. Непрестани звукови, који су допирали са свих телефона и рачунара, направили су такву пометњу да се не сетисмо да час може бити премотан. Укусан оброк који сам са нестрпљењем ишчекивала, био је филован хемијским формулама и реакцијама. Све се испреплетало, укрстило, умножило, закомпликовало, само се дан скратио.

Коначно је дошао и летњи распуст. Веровала сам да ће до јесени све проћи, али септембар је долетео, а корона нас није напустила. Вратили смо се у школске клупе. Није ли чудно видети само очи другова, седети сам у клупи, немати са ким да поделиш ђачке радости? Идемо у школу, а опет ово на школу не личи. Часови од тридесет минута не могу заменити недостижних четрдесет пет. Некада су се на часовима хемије изводили експерименти, физичко смо имали у сали, за сваки предмет је постојао кабинет са много наставних средстава. Раније су предавања била јаснија, имали смо времена да причамо, обновљамо, вежбамо. Сада имам утисак да је најваж-

није да свака лекција буде на броју, а то се често чини површно, због недостатка времена. Опуштеност на часу заменило је често гледање на сат и убрзавање темпа како се час примиче крају, а опет добар део знања стичемо код куће, ишчишавајући материјале који наставници шаљу.

Понекад сам се питала који сам разред. Распоред часова: српски, математика, физичко и ликовно. Да ли сам првак или седмак? Сећам се са колико сам жара одлазила у школу. Није ми тешко падало да имам и по осам часова! Тада сам у школи била од 7.05 до 14.15. Обожавала сам да одлазим на додатне часове и идем на такмичења, али вирус корона ми је и то задовољство одузео. Сада у школи проводим само три сата. И у вртићу сам проводила више времена...

Стижем на аутобуску станицу. На перону чекам Мину, другарицу коју сам упознала у Петничи. Она излази из аутобуса, трчимо једна ка другој. Снажно се грлимо, јер короне више нема. Шетаћемо слободно градом, ићи ћемо у музеј, на базен и у биоскоп, посетити оближње планине и бање. Тмурна времена су иза нас. Сада коначно мажемо да уживамо у новим и старим пријатељствима и лепоти природе. Нема страха. Опаки вирус је побеђен.

Дарија Васиљевић, VIII₃

Ученици пишу своја сећања...

Радни дан у време наставе на даљину

Сваки школски дан је изазов сам по себи, али школски дан у доба извођења наставе на даљину – не можете ни замислiti шта је то.

У почетку је све било лако, за мене права шала. Распуст. Међутим, за две недеље сам схватио да сам у великом проблему. Моју ситуацију најбоље би описала једна игрица коју сам као мали играо, а верујем да вам је позната. У тој игрици играч се бори против кртица, оне искачу из својих рупа, неочекивано и увек на новим местима. Школа која је била у доба коронавируса, личила је на ову игрицу, са кључном разликом што то више није била забава, већ озбиљна и важна ставр. У њој су се добијали тужићи, а богами и праве јединице.

Задаци су у почетку били лаки и било их је мало, као и кртица на почетку игрице. Убрзо се све променило. Задатака и лекција је било све више, па их је тешко било сустићи. На крају четврте недеље видео сам да ми треба помоћ. Тражио сам да будем изузет из свих кућних послова, направио добру организацију, обезбедио себи да будем потпуно концентрисан. За сваки дан правио сам план и за сваки предмет одређеног дана мини-план. Искакали су: пројекти, контролни, цртежи, лектире, али сам научио да брзо реагујем и „склањам“ обавезу по обавезу. Добио сам на сигурности.

Крај игрице је доносио краткотрајно задовољство, а крај наставе на даљину велику радост – биле су то праве петице за озбиљан рад.

Лазар Ђосић, VII₁

У марту је проглашено ванредно стање. Ми, ђаци, „предвиђали“ смо велики распуст, са извршавањем понеке обавезе, међутим реалност је била другачија.

Из часа у час су пристизале обавезе, рокови, пројекти. Неспремни и збуњени, у ходу смо усавршавали рад у оквиру е-учионице.

Све је изгледало као да се Води „озбиљан рат“ између наставника и ученика. Они су нас са свих страна „бомбардовали“ задацима. Имали су велику подршку својих савезника са РТС-а.

Ујутру се „наоружамо“ школским прибором и мрдања нема: ради-шаљи, ради-шаљи... „Заробљени смо!!!“

У доба напада извадали би нас једини помагачи, технички уређаји. Своју „непослушност“ су највише показивали у време најозбиљнијих борби, контролних вежби. Нестајао би интернет, отказивала батерија, послате фотографије би често биле мутне. Те ситуације су погодовале непријатељу. Зачас би у дневнику осванио „тужић“ или понека опомена.

Сваки ђак би водио своју личну борбу. Цртало се, писало, препричавало. Увек под притиском и роковима.

Неко је имао стратегију „збуњити противника лажним корисничким именом“ или „побуном“. Али не, противник се није дао! Упорни ми са једне стране, а упорнији они са друге стране.

Заједничким снагама, лица са ТВ екрана и наставници однели су победу. Тада сам тако размишљао.

Сада када смо се вратили у школске клупе, видим да је победа била наша. Да није било њих и толико ангажовања, не бисмо успешно завршили прошлу школску годину.

Давид Радисављевић, VII₁

Учење кроз (едукативне) игрице

Радни дан у време наставе на даљину

Цела протекла година била је у знаку новог вируса, разних забрана, страха и несигурности. Почекли смо да живимо неки другачији живот, који до пре неког времена нисмо ни могли да замислимо.

Прва драстична промена, а која је свакако до тада била потпуно незамислива, јесте да што смо престали да идемо у школу, а опет наставили са образовањем. Радни дан је почињао укључивањем телевизора и покушајем да се пропрати школски програм који су нам презентовали непознати наставници. Часови су се смењивали на сваких 30 минута са краћим одморима, скоро као у правој школи, али уместо ученици, жамора и клупа, гледали смо у мобилне телефоне и били у својим кућама. То сам, истина, раније виђао, али у оним филмовима „beyond 2050.“ и тада ми је деловало нереално. Ко би рекао да ће постати наша стварност. Лекције, пројекти, групе, стално стижу информације. Сви смо у паници да нешто не пропустимо. Сви смо увек „онлајн“. Нема одмора ни предаха. Нема ни дружења, јер кад некако све завршиш, стиже „полицијски час“. Желео би да изађеш, да видиш драга лица другова, али је и то забрањено. Тужно седиш код куће и чекаш нови дан и нове обавезе.

И ми смо се променили. Некада су нас повезивале анегдоте из школе, а одједном су то постале озбиљне теме: какав је то вирус, ко је најбољи епидемиолог, колико има заражених, да ли је вирусјачи или слабији.

Успевали смо понекад да поделимо неки смешан клип, да се ипак некако разонодимо уз шале са разних Вибер група. Али све то не може да замени ону нашу праву, старинску школу, којој је и песник Ршум клицао „Ау, што је школа згодна!“

Михајло Зиндовић VII₁

Омиљена активност код деце је игра. Тако свесно или несвесно и кроз разне едукативне игре постајемо оштроумнији.

За време онлајн наставе, када нисмо ишли у школу, наша наставница српског језика нам је показивала неке игре које су нам помогле да обогатимо речник, сазнамо нешто ново, или боље научимо неку област која нам је теже ишла. Уз игру све је било лакше и интересантније јер смо били опуштенији: могли смо да постанемо „милионери“ (Milioner), „утоваримо“ врсте речи у брзи воз, или уловимо кртице са тачним одговором, или једноставно решимо укрштеницу са књижевнотеоријским појмовима, или препознамо познатог књижевника на слици (Wordwall). Уз апликацију LearningApps.org слагали смо картице и корак по корак решавали постављен задатак и утврђивали градиво. Посебно занимљив био је Quizizz (спој озбиљног квиза и праве компјутерске игрице). Ишчекивали бисмо почетак, а то је значило да нам наставница пошаље код да бисмо ушли у сервер. Када сви уђу, игра може да почне. У квизу се налазе питања из књижевности (приче, басне, песме, ко их је написао, књижевни род и врста) и граматике (падежи, глаголи). У игри се сакупљају поени. На задато питање имали смо понуђене опције тачно или нетачно. Када одговоримо тачно, добијемо сто поена, а када је одговор нетачан, губимо поене. Укупно има двадесет питања. После сваког петог питања врти се точак, и добијају се награде (замрзавање времена, додатни поени...). На крају игре учесници освајају прво, друго или треће место. Наравно, ко има највише поена.

Сви су се трудили да буду при врху табеле. Ова игра нам је помогла у учењу неких нових и тежих лекција, јер је игра најлакши и најлепши облик учења.

Ања Планојевић, VI₃

Ученици пишу своја сећања...

Дружење у „добра короне”

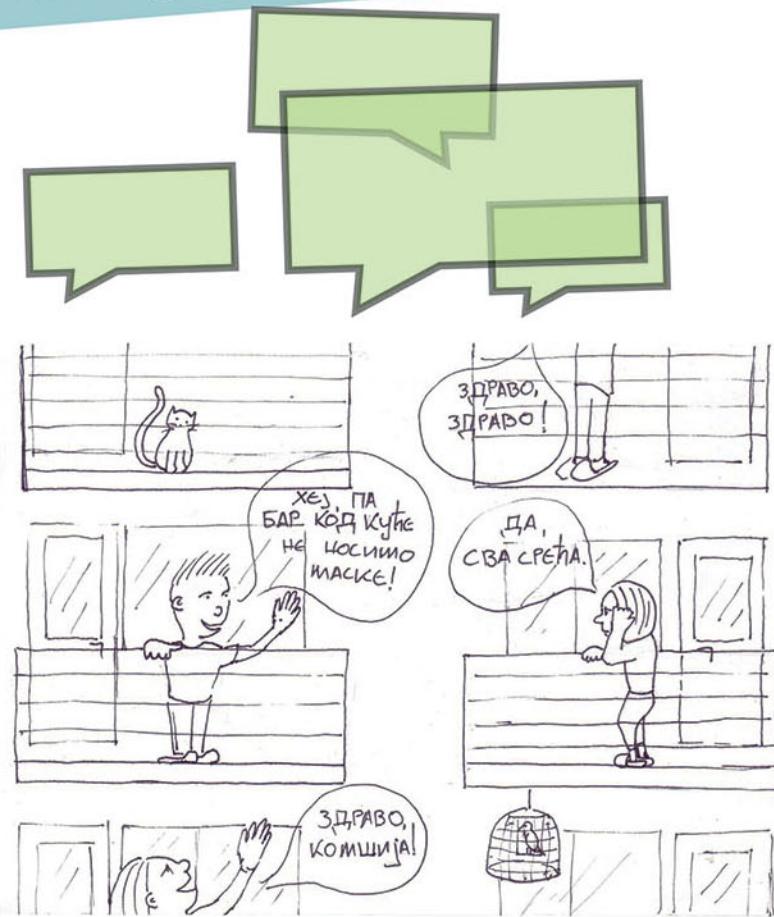
Пандемија коронавируса донела је нову стварност људима широм света. Страх од неизвесности, питање како се и када завршава пандемија, која је до сада однела на хиљаде живота, оставила људе, па чак и децу у велиkim проблемима.

У паници како ћемо преживети, затворене су школе и уведен је полицијски час, а ипак деци је највећи проблем био што не могу излазити напоље са друштвом, него морају остати код куће и привикавати се на нове услове. Током пандемије школа је наставила да ради онлајн и деца су свакодневно добијала домаће задатке, који би им често уништавали планове за излазак. Уз сву ту бригу око школе, деци је било прече да се виде са пријатељима макар и на кратко, па сам тако и ја излазила за време полицијског часа и трчала код другарице бринући се да ме неко не види.

Обично би сви у то време причали са друштвом преко видео-позива, али су постојали и изузети, попут мене, који би прекршили то правило и отишли да се виде са пријатељима, радије него да остану код куће и раде задатке. Тако је и мени бежање из куће током полицијског часа до другарице прешло у навику, без икаквог страха да може неко да ме види. Док су нас наставници у том тренутку претрпавали домаћим задацима, нама двема то није представљало велики проблем. Она и ја смо проводиле време у игрању игрица или гледању филомова, али и неретко у чаврљању уз неку храну. Колико год да је био то тежак период, са друге стране било је и добрих страна пандемије. Уз сву напетост и бригу како ћемо успети да избегнемо вирус, почели смо да се привикавамо на живот са маскама и да проналазимо нове занимљиве начине забаве и дружења.

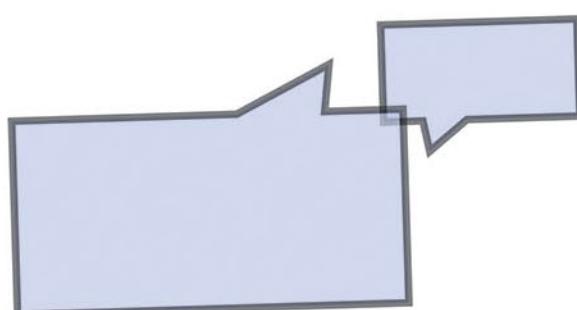
Морамо се бринути и бити пажљиви, али зnamо да ниједан вирус не може stati на пут дружењу, нити може било који закон прекинути пријатељство.

Јована Пантовић, VII,

Све је пусто... Нико није смео да излази напоље да удахне свеж ваздух, а камоли да поприча са неким, али ја сам нашла решење. Често бих викнула другарицу која живи преко пута моје зграде и тако бисмо једна другој рекле шта има ново или се само присећале како је било лепо када нисмо знали за коронавирус. Са својом најбољом другарицом бих причала сатима преко видео-позива, док бих са својим братом који живи у Војводини играла „на слово на слово“ преко порука. Другарicу из одељења смо изненадили позивом за њен рођендан тачно у поноћ и тако смо дуго причали као да смо сви у једној соби. Без технологија карантин би био јако досадан и чини ми се да нико не би могао да издржи да се не види са својим пријатељима шест месеци.

Јована Першић, VI₃

ЖИВОТ У „ДОБА КОРОНЕ“

Јутро је. Буде ме топли сунчеви зраци који се пробијају кроз густу завесу. Једно од ретких лепих јутара овог месеца. У мојој соби време стоји. Па шта ако је леп дан! Не смем изаћи. Родитељима сваког дана звоне телефони. „Не, не излазимо. Радимо. Знамо да нам је преостало још пар дана карантина. У реду... Наравно да не примамо посете...“

Захваљују се на бризи и одговорном, грађанском понашању. Тихо и забринуто разговарају. Ево их опет. Проверавају топлоту мог чела дрхтавим и брижним рукама. Мајка забринуто одмахује главом. Већ данима не излазим из себе. Желела бих, али ме тело не слуша. На полици нагомилане књиге осликају хрпу мојих школских обавеза. Ма, ни пре ове болести нисам се баш прославила. Радије бих бесконачно дugo прелиставала фотографије дивних прошлогодишњих тренутака. Шпанија... Италија... Чини ми се да још увек осећам мирис топлог октобарског мора, безбрежност и узбуђење због откривања нових хоризоната.

Размишљам: време брзо пролази. А зашто је садастало? Осећам као да хиљаде дугих сати тамничи и притиска моју младост.

Не бројим... Само чекам. Не назирим будућност.

Можда је било боље раније, знала сам како ћу да поправим оцене.

Знате ли онај осећај кад затворите очи, а и даље пред њима блескају слова, групишу се у речи, мисли лете...

Талесова теорема, једначине, системи, ускочи светлост, огледала, звук... Из неког дела мог видног поља потрче неметали, па се удруже у хемијској реакцији са киселинама. Е, тад настане прави хаос. У глави се умрсило испредено клупко површног знања. Стомак се буни. Нисам отворила Гугл учионицу и све ми се чини да ни данас то нећу учинити. Одлажем обавезе. CANCELED. Ијао, тест из енглеског! То ћу са Микијем преко гласовних порука. Наравно, ако успем да обновим оно градиво из седмог. „Нисам ја мајоничар“, каже Мики. „Прескочила си три задње лекције“, тужно закључује. „И кад ћеш више кренути у школу? Смор ми је да стално идем сам. Хеј, знаш ли да разматрају прелазак на онлајн наставу?“

Сутра ће ипак бити боље. Спремићу са мамом презентацију. Она то и онако свакодневно ради. Ма, важи! Ноћима снима часове за РТС. Не смем ни да шушнем. Дакле, Горанка отпада.

Шта ће бити? О томе ћу мислити сутра...

Наставниче, а да ме ипак питате следећи час?

Анђелија Марковић, VIII₃

Пустош.... Све улице су утихнуле и свака кућа је заспала у пет по подне. Од како се корона доселила на нашу планету, живот се променио. Сваки дан корона одведе некога у неки други свет, све је већи број оболелих, а лека нема.

Наши вољени одлазе, а ми не можемо да им помогнемо. Сваки дан је исти. Нове мере владају нашим светом. Понекад помислим да смо ми робови који служе корони, па ако нешто згрешиш, она те казни. Вирус присиљава човечанство да себе поима као велику немоћну заједницу у којој су нужне промене. Држава је увела полицијски час. Сад се осећам као затвореник. Понекад чезнем за пријатељима и дугим вечерњим шетњама. Недостају ми такви проводи.

Лекари, чистачи улица, произвођачи, продавци у дућанима и сви који омогућавају наставак човечанства, јунаци су ових дана. Ми остали седимо код куће у кругу породице и трудимо се да скренемо мисли са тренутне ситуације и гледамо набоље. Улице су празне, тек понека мачка пројури или се чује лавеж комшијског пса. Ружне вести нас погађају сваког дана. Испунимо свој живот лепим успоменама и још лепшим тренуцима. Уживајмо док смо са својим најближима јер будућност је непредвидива. Сада нам пре свега остаје да будемо добри људи, јер једино ако си добар човек можеш изаћи на прави пут.

Поштујмо мере и придржавајмо се прописа. Само тако ћемо успети и победити непријатеља. Ово је само тест да покажемо колико смо сложни. Чекају нас бољи и лепши дани. Остаће само лоше сећање на тежак период који нас је научио да се боримо и не одустајемо од својих циљева. Ово је прича која се неће заборавити, кружиће генерацијама, а хероји који су спасили човечанство се никад неће заборавити.

Дуња Раденковић, VII₁

Ученици пишу своја сећања...

Живот у „добра короне“

Зовем се Желько Стијовић и ученик сам шестог разреда. Све дане свог живота, и приватно и током школовања, проводио сам као и сва друга деца, весело, безбрисно, у игри, дружењу са вршњацима, путовањима, потпуно безбедан и срећан. Тада нисам знао да се у животу може догодити велики преокрет. А и зашто бих? Ја сам само дете.

На моје велико изененађење, дешава се огромна промена. Слушам обавештења на телевизији, и одједном, нема више школе, нема дружења, излазака када пожелим. Носим маску преко лица, рукавице, прскају ме неким дезинфекцијоним средствима. Осећам велики страх, неизвесност, забринутост. Мој живот се променио.

Од како је почело ванредно стање због вируса ковид 19, који се лако преноси међу људима, након првих изненађења, схватио сам да ми недостаје мој свакодневни начин живота. Недостају ми другари, школа, пријатељи, рођаци, а посебно путовања. Све ово је веома утицало на мене. Не могу да проводим време са драгим људима, у страху сам за свој живот. Ова ситуација никоме није лака, јер људи морају да промене многе навике, што свакако оставља негативне последице, како на њих саме, тако и на друге.

Али, догодила се и једна позитивна ствар. У цељу овој новонасталој ситуацији добио сам неку снагу, подстрек да ће се све ово брзо завршити и да не треба да очајавам.

Другачије сам живео, али сам имао и више слободног времена. Постао сам вреднији, почео сам више да учим, читам, редовно сам пратио наставу на телевизији, у виртуелној учионици и увек сам био активан и у току. Задаци су непрекидно стизали, трудио сам се да све у року урадим. Али, чим завршим све и понадам се да је то крај, поново су пристизали нови.

Када завршим са свим обавезама, играо сам се са братом или сам се бавио оним што највише волим, својим уметничким делима, цртањем и вајањем, јер је то нешто у чему заиста уживам. Гледао сам филмове, слушао музiku, време проводио са родитељима, што нас је још више зближило.

Викендима бисмо ишли на излет у природу, где није било пуно људи, да бисмо се одморили и уживали на свежем ваздуху. Доста сам маштао и желео да се врати време у коме сам живео безбрисно и срећно, испуњен радостима које ми је слобода живота пружала.

Зато треба искористити знања стечена у школи и ван ње: да се лепо понашамо, да се слажемо, поштујемо и заштитимо себе и друге, да никога не повређујемо, да делимо вредности међу собом, да сачувамо животе и да се радујемо лепим стварима, да се боримо за нашу земљу и целу планету, јер нико није јачи од природе. Треба ценити оно што човек има и сачувати за нове генерације и надати се да нека боља времена долазе.

Желько Стијовић, VI,

Мој дневник у „добра короне“

20. март 2020. године

И данас сам код куће. Све ми ово личи на изненадни распуст, али није. Нема школе, али нема ни другара, тренинга, шетње. Чујем мамин глас, почиње настава. До пре неколико дана је било: „Угаси телевизор и учи!“, а сада је: „Пали ТВ, почињу часови.“ Ово као да је скривена камера. Смештам се на тројед и слушам наставу, па и није ово тако лоше, све ми делује некако познато... Ух, то су часови за пети, а ја сам седми. Још није готова школа за данас! Променили су распоред на ТВ-у, а мене нико није обавестио.

Корона, не смемо да излазимо и дружимо се... До када ли ће све ово трајати... Завршили су се часови за данас, али имам нове мејлове са Гугл учионице: колико тога има – преписати, научити, урадити... па ово као да идем у неколико школа у исто време.. Надам се за тренутак да није нека светска скривена камера, али и то кратко траје.

Вибер не престаје да пишти и дању и ноћу, за њега не важи полицијски час. Сви у кући су постали алергични на тај звук. Размишљам да га искључим на неко време, али онда нећу стићи да прочитам 569 порука које ће стићи, сигуран сам. Можда пропустим неки урађени домаћи задатак који другари пошаљу. Ово постаје напорно и досадно. Хоћу своју школу, друштво, наставнике... хоћу напоље да се смејем, трчим, причам.

Матеја Величковић, VIII₃

Ученици пишу своја сећања...

Чежњив поглед са мог прозора

Стигло је пролеће, време је сунчано и просто ме мами да изађем из стана. Нажалост, овог пролећа то није могуће, забрањен је излазак због вируса који је стигао из далека и зове се корона.

Сви смо се радовали завршетку зиме и доласку пролећа, лепог времена и буђењу природе. Међутим, све се изненада променило. На почетку се стидљиво причало о болести која је опасна по здрављељуди, а ми смо се надали да неће стићи до нас. После неког времена уведено је ванредно стање и забрањено је кретање, одлазак у школе, тако да смо време морали проводити у својим домовима, без дружења и игре. Чини ми се да на почетку нисам схватила шта се дешава, али временом је било много питања а мало одговора. Появили су се страхови везани за здравље моје породице, пријатеља, страхови око наставе на даљину, страх како ће све изгледати када вирус прође. Сваким даном била сам тужнија, нездовољнија и са питањима за које нисам добијала одговоре. Често сам стајала на прозору своје собе, гледала празну улицу и замишљала да могу да изађем, прошетам до парка, реке или одем до школе. Желела сам да видим шта се све променило и да ли је град лепши него раније. Замишљала сам да сам са својим друговима у школи и веровала да нам ништа не би било тешко и досадно. Дани су пролазили споро, све је некако било тужно и срећа је да се завршило.

Искрено се надам да ће наука пронаћи лек за овај вирус и да се неће десити да поново будемо затворени у својим домовима, већ да ћемо уживати у лепоти сваког новог пролећа.

Анастасија Нешовић, VI₄

У савремено доба живи се брзо, тако да се нема времена ни за ужи круг породице. Свако јури на своју страну. На срећу, и најгоре ситуације имају позитивне стране, чак и тренутно стање – пандемија.

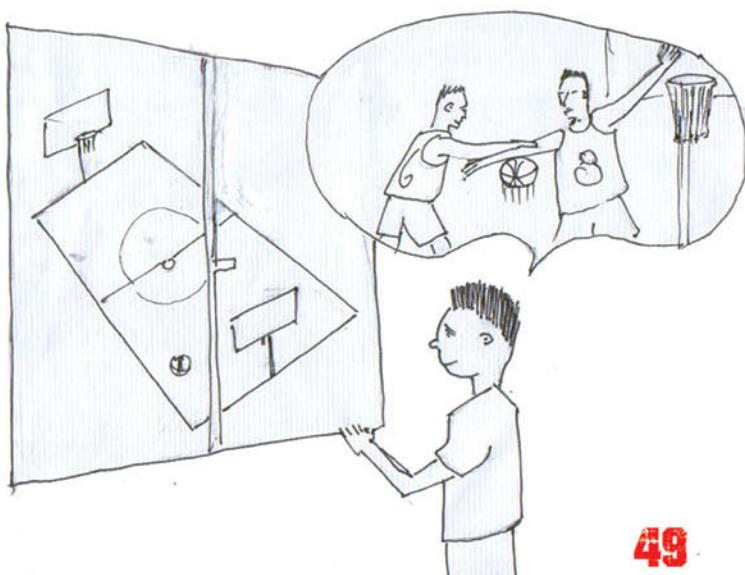
Почетком пандемије сви смо били напети. У дос-та породица је по један члан био одсутан, баш као и код мене. Тада ишчекивања доласка се много одужио. Мој тата је дошао у последњем тренутку, пре затварања границе наше земље, и онда смо се сви дружили скоро четири месеца.

Ретко ко је схватио да је то било драгоценом време које је требало најзабавније провести. Тај осећај када смо сви на окупу не могу описати, јер сам тада била бескрајно срећна. Недеље, дани, сати пролазили су док смо играли друштвене игре, спремали посластице, правили експерименте и, најбитније, смејали се. Ове емоције се не могу доживети на игрицама. Те тренутке никада нећу заборавити јер су ми испунили душу.

Људи не схватају док се не десе неке ружне ствари, која је заправо вредност породице. Ова новонастала ситуација је многе навела да увиде њено богатство. Нема кафића, позоришта, биоскопа, журки ни било каквих великих окупљања, тако да се човек скраси у топлину свога дома. И онда схвати да нигде није тако лепо, удобно и свето као у загрљају породице.

Надам се да ћемо након свега овога наставити да ценимо праве вредности као што је породица.

Андреа Павловић, VI₃

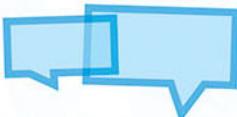

Ученици пишу своја сећања...

Чежњив поглед са мог прозора

Пролеће је, сунце сија, а ја... ја само посматрам кроз стакло птичице које облећу око зграде и мислим: „Па зар је и ово време дошло да животиње буду слободне, а ми не?“ Стаяла бих сатима и присећала се како смо се моји другари и ја играли лоптом, жмурке или само седели и причали. Цео свет је у истом проблему, али драго ми је када видим да ми комшије машу са прозора и питају ме да ли сам добро. Нешто тако ситно и мало свима нам је утерало страх. Свака зграда заспи већ у пет сати, а може се уочити и неки празноглави човек који бежи са полицијског часа. Некада пожелим да полетим, тамо, у бескрајно небо и без проблема у животу облећем град. Сунце са својим оштрим зрацима подсећа нас како је некада било лепо са осталим, данас заборављеним проблемима. Када овај вирус прође, а хоће, јер после кише увек дође дуга, мислим да ћemo сви бити захвални на ономе што имамо.

Јована Перишић, VI₃

Често гледамо кроз прозор и посматрамо природу и људе који нас окружују, али не запажамо увек лепоту и значај те околине.

Током ванредног стања нисмо могли да излазимо напоље и проводимо време у природи. То је био један од већих проблема који нас је тада мучио. Сваким даном, чежња за шетњом била је све већа, а дани су текли све спорије...

Утеху смо налазили у погледима који се пружају са наших прозора. Често бисмо посматрали пејзаж и ведро осунчано небо, дубоко размишљајући о значају природе и њеној лепоти. Замишљали бисмо шта бисмо све радили напољу, како бисмо уживали... Током тог посматрања природе, за којом већ дugo патимо, често бисмо запазили неку лепу птицу, која слободно лети широким крилама. Погледи у нашим сјајним очима пратили би је све до тренутка када би њена сенка полако почела да излази из нашег видокруга. Тада смо јој завидели на слободи која нам је била потребнија него икада. Пожелели бисмо да будемо у њеној кожи, да добијемо крила и одлетимо где год бисмо желели, на неко наше омиљено место.

Када смо гледали кроз прозор, замишљени и за-дивљени лепотом природе, видели бисмо места где смо раније проводили време са драгим људима. Тада се сетимо наших пријатеља, који полако почињу да нам недостају, као и време које смо проводили са њима. Лагано узимамо телефон, позивамо њихов број и тада почињу дуги, пријатељски разговори. Заједно се присећамо свих лепих тренутака и надамо се још лепшим, верујемо, у што ближој будућности...

Здравље, пријатељи и природа врло су важни за наше животе. Често сматрамо да се њихово присуство увек подразумева. Тек у оваквим ситуацијама човек примећује значај свега овога и схвата колико је живот заправо леп.

Петра Чапрић, VI₄

Поново смо у школским клупама

Поглед говори, усне ђуте

Новембар, девети месец од када је вирус ушао у наше животе и променио свакодневницу у потпуности. Девети месец под маскама, људи потпуно беспомоћни, скоро и не говоре, али очи, очи су огледало душе и без и једне једине речи оне скривају на хиљаде емоција са којима се људи носе. Ни на крај памети нам није било да нешто тако мало и невидљиво, за трен ока, може прерasti у проблем у читавом свету и уништити на хиљаде живота.

Осми сам разред и никада нисам ни слутила да ће се ова завршна година у основној школи одвијати на овакав начин. Радовали смо се последњој екскурзији, сликању на крају године, и самој матурској вечери, али све то је нестало, чак више и не размишљамо о томе. Седимо у ученицама, у ваздуху се осећа страх, у очима се види брига и стрепња када ће све ово проћи, и питамо се да ли ћemo и сутрашњи дан започети под маскама. Сада је најбитније да останемо стрпљиви и сложни и никако не смејмо дозволити да живот стане, јер није све тако црно и тмурно као што нам се чини.

Иза сваке кише на небу се појави дуга, па ће се тако и у овој ситуацији, надам се, пронаћи то све-тло на крају тунела и све ће бити исто као и пре.

Јана Спасојевић, VIII₂

Поново смо у школским клупама

Све је исто а ипак другачије

Када нестане речи, шта нам друго остане? Нестану, угасе се, не излазе са усана.

Дошло је неко чудно време, време ћутања и празних минута. Шта нам друго преостаје, сем говора погледима. Научили смо ћутећи се разумети. Поглед мој зауставља се на очима зеленим, сјајним, веселим, срећа из њих избија. Даље лутам и угледам очи сузне, тужне и сетне. Не требају речи да видим тугу у том погледу. Онда видим полуутворене очи, знак за ћутање и тишину. Зажмурим, па ми поглед одлута у пространство зелених шума, бескрајног плаветнила. Одморим свој поглед, па утонем у мисли и жеље оних око себе. Туга, радост, чежња, све се то погледом да исказати. Научили смо се да погледом утешимо и умиримо једни друге.

Речи су нам моћно оружје, али је поглед искрени савезник.

Тара Тимотијевић, VII₁

Занимљиве маске

Маске – нисмо ни слутили да ће бити наша свакодневница. Морамо бити одговорни, носити маске да бисмо заштили себе и друге од опасног вируса.

Данас се не може замислити боравак ван дома без маски. Свима нама је тешко да носимо маске, али се морамо навикнути на то. Док носимо маске осећамо како теже дишемо, али схватамо да је то обавеза и да смо одговорни и да чувамо не само своје већ и туђе здравље. Они који носе наочаре имају додатни проблем што им замагле наочаре и то је још једна негативна ствар код ношења маски. Остајемо ускраћени за туђе осмехе и очи су нам главни вид комуникације. Колико год нам било тешко да их носимо, морамо испунити ту обавезу са вером и надом да ће ускоро оне постати наша прошлост.

Маска је постала симбол између оних који брину о колективном здрављу и оних који инсистирају на слободи избора, чак и када то значи угрожавање здравља других. Потребно је да се маска правилно користи, али и одржавање физичке дистанце од најмање један и по метар, као и редовна хигијена. Ношењем заштитне маске преко носа и уста блокирамо капљице које издишемо или удишемо, а у којима се налази вирус. То што су маске корисне за заштиту нашег здравља, не значи да нам не изазивају неугодност на више начина. Пре свега су непријатне за ношење и стварају осећај да не можемо слободно да дишемо. Маске нас плаше јер нам говоре да нам је здравље угрожено. Свака особа са маском нас подсети да ипак није све у реду и да опасност још увек траје. Ношење маски није велика жртва, па макар било и бесmisлено, али нам даје осећај моћи у овој тешкој ситуацији, осећај да барем нешто можемо да урадимо.

Свакодневница ношења маски и обавеза људи се претворила у хоби и одабир дизајна маски. Најчешће се уклапају уз гардеробу. Према новој моди маске су дизајниране у различитим бојама и облицима, са туфнама, са јунацима цртаних филмова... или су кожне, хирушке, и свакако је највећи број њих од памука. Прихвативши то, доста људи је креирало линије маски, чак и уз своју одевну комбинацију. Маске су увек у употреби имале различите улоге маскирања за позоришта, за болнице... Оне се купују у свим моделима, бојама, материјалима... Свака маска има период ношења. Најбоље су, сматра се, маске N-95, могу да се напрскају медицинским алкохолом и да се користе више пута, па је најмања је вероватноћа да вирус може да продре јер је материјал од јако густог ткања. Ми имамо једнократне и памучне које се перу у машинама и користе безброј пута. Оне су највећа препрека у комуникацији са другим људима – покривају усне.

Једино у очима можемо да препознамо емоције саговорника, а очи некада говоре више од речи.

Ива Остојић, Николина Јелић и Андреа Павловић, VI₃

Нека буде као некада...

Стојимо у месту – ми деца. Одрасли се боре и труде да се све ово што пре заврши. Време лети, а живот као да је изненада стао. Свет се суочава са веома озбиљним проблемом и хитност његовог решавања је најважнија. Помишљам да живот није фер. Дани који нам пролазе никада се неће вратити. Ускраћено нам је пуно тога. Док не прође епидемија, живот је на чекању. Али да ли имамо времена да чекамо и какви ћемо изаћи из свега овога?

Страх је подигао своју главу. Нешто ме мења, то више нисам ја, није то моја животна енергија. Поменећај свакодневнице и нове емоције производе стрепњу и страх. У изузетно кратком временском периоду наши животи су се драстично променили. Епидемија коронавируса, такорећи, преко ноћи је променила наше стабилне животе и изазвала забринутост и несигурност. Све је другачије, односи међу људима су другачији. Отуђили смо се једни од других, више немамо присније контакте, а сваки и мањи контакт заснован је на страху. Живимо у оквиру своје породице јер се ту осећамо најсигурије. Овако нешто нико није могао очекивати. Недостаје ми све... пријатељи, дружење, посете близкој родбини, тренинзи, школа и настава каква је некад била. Желим да се све ово што пре заврши. Ишчекујем ново, старо јутро, у коме ћемо опет бити слободни и кретати се без маски и бојазни од неког „невидљивог непријатеља“. Желим да се вратим топлом сунцу и да поново откријем свој осмех на лицу.

Ена Ђоковић, VIII₂

Ново јутро. Нови дан. Новембар. Рекло би се да је све исто као прошле године и свих година пре. Знам и осећам да није тако. Видим разлику на сваком кораку. Начин живота, наша слобода, обавезе, жеље, ускрatiо је страх од непознатог и невидљивог непријатеља. Неухватљив и непредвидив, натерао нас је да живимо другачије, променимо навике. Боримо се поштујући правила, носимо маске, држимо дистанцу, а своја осећања исказујемо погледом. А тако недостаје топла загрљај, безбрижно дружење и осмех који се може видети. Чекам то ново јутро, нови дан коме ћу потрчати раширену руку, удахнути слободу. Чекам јутро спокоја.

Ленка Стојановић, VIII₃

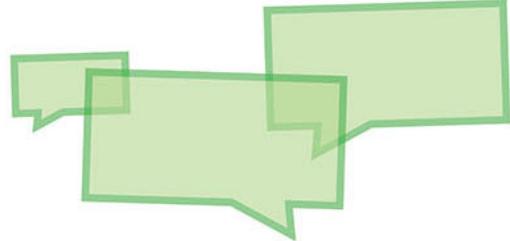
Нека буде као некада...

Чекам
нова јутра

Дошао је и за пар дана променио нам животе из корена. Невидљиви непријатељ, са стварним, опасним оружјем названим COVID-19, коронавирус.

Веровао сам да се такве ствари могу видети само на филму. Гледао сам пар филмова баш на ту тему. Онда сам се пробудио једног јутра и доживео баш такав сценарио у свом животу, у свом граду, у својој земљи. Вирус короне је већ увеклико покорио многе земље пре нас. Кад је стигао, били смо у неверици, страху, паници. Много тога се причало, а ипак мало се знало о овом вирусу. Изнова нас је застрашивала са слика из Италије, Француске... Огроман број мртвих и новооболелих у свету... први оболели код нас. Видео сам забринута лица својих родитеља, људе са маскама на лицу на улици, редове испред продавница хране, панику због несташице алкохола, лекова, брашна.

Све се преко ноћи променило. Затвориле су се школе, вртићи, фирме, уведен нам је полицијски час, забрањено кретање у вечерњим сатима и у данима викенда. Страх и тишина надвили су се као црни облаци изнад муг града. У том тренутку сам се осећао јако чудно, нисам знао да се снађем, нисам могао да схватим зашто се све ово дешава. Најнеобичније ми је било што сам часове пратио путем онлајн наставе, чак сам и тренинге имао на тај начин. Наставници и тренери са једне стране рачунара, ми са друге стране рачунара. Контакт са друговима такође преко рачунара и телефона. Првих дана ми је све било необично, а онда је све кренуло да ми недостаје. Недостајале су ми моји другови, школа и наши несташлуци. Недостајале су ми и наше шетње по граду, гужва на улицама, смех људи. Недостајали су ми паркови, моји тренинзи, недостајао ми је ваздух поред Ибра, улице муг града и слобода кретања. Са друге стране, страх од неизвесности шта ће нас снаћи, био је огроман. Плашио сам се за своје родитеље, браћу, сестре, баке, деке и пријатеље. Дани су ми били дуги. Изгледало је као да никад неће проћи. Доласком лета се све то мало смирило и наши животи су се колико-толико вратили у „нормалу“. У септембру смо кренули у школу, додуше са маскама, али смо били заједно. Ипак са хладним данима слутње су се оствариле, вратио нам се наш непријатељ COVID-19. Вратио се оснажен и ојачан, као да се одморио, па ухватио нови залет. Вратио се и страх међу људе.

Желим да ово што пре прође, као ружан сан. Желим да се пробудим у новом јутру у којем ће све бити као пре. Желим да скинемо маске и да уместо њих видим осмех својих другова, да чујем жамор на улицама муг града. Желим да корона остане иза нас као једно искуство у нашим животима које ћемо заувек памтити, са надом да се никад више не врати.

Андрија Савићевић, VIII₃

Чекам
нова јутра

Чудна су времена дошла. Живимо у доба короне! Раније сам речи корона повезивала са лепотом, са звездама, музиком... Сада се смишо променио и она је синоним за болест, страх, сумњу. Не будим се више раздрагано, иако сам срећна у свом дому, са својом породицом. Планета земља болује.

Страх шета улицама.

Страх носи маску.

Од страха се тешко дише.

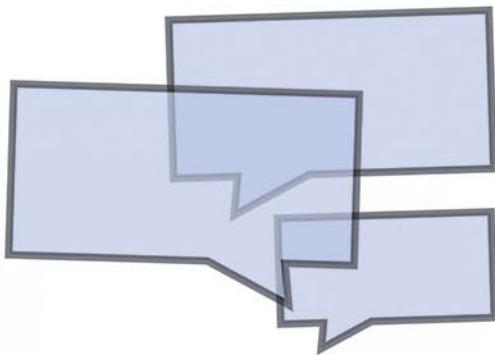
Са страхом се тешко живи.

Од страха се умире.

Кључне речи за опстанак сада су дезинфекција, дистанца, изолација. Све су ово стране речи за мене и за цео људски род. Када ће ово престати? Када ће вести поново почињати са успесима и лепим стварима? Када ће улице опет бити пуне наслеђаних људи? Када ћу поново безбрежно загрлiti баку, сестру, другарицу? Када ће корона бити само звездана прашина? Чекам одговор и нова јутра.

Јефимија Лекић, VIII₃

И УВЕК ЈЕ ЉУБАВ У НАМА...

Све ново за нас

Чекам нова јутра...
Мој свет је заробила
нека болест чудна,
ноћима ме мучила, будна.

Маске, изолација,
полицијски час,
доктор Кон, настава онлајн –
све то ново за нас.

Људи пролазе маскирани
као неке лутке.
Страх, бол, неизвесност,
сви размишљамо ћутке.

Шетача по улицама нема,
закључана су врата.
Чекаш нове вести,
бринеш за сестру, брата.

Чезнеш да нова јутра
сунце обасја трајно,
да скинеш маску, говориш гласно,
додирнеш бескрајно.

Емилија Стојановић, VII,

Симпатија у доба короне

И деси се тако... блесне попут муње...
нешто светло и ново...деси се симпатија.
Деси се у доба короне.

Нечије очи и смех нам се свиде,
без обзира која болка светом влада.
И...тада заборавимо на све,
шта сме, а шта не.

Мислимо само на тај поглед,
маштамо и сањамо, и тако у недоглед...
Желимо видети најлепше очи,
али изађи увек се неће моћи.

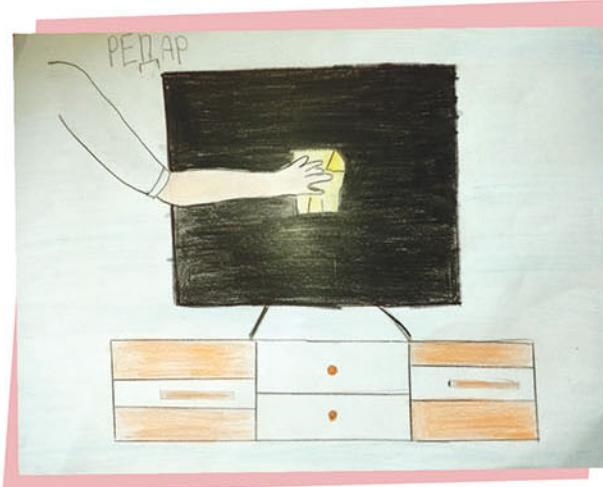
Како баш сада корона да влада,
када симпатију желимо срести
на улицама овог града.

Али мисли ко зауставити може...?
Корона или нека авет јака...?
Смешно.
О симпатији се мисли и сања
од свитања до сумрака.

Слободанка Маријановић, VII,

И за крај... за лепше сутра!

И у најтежим тренуцима
наш врцави дух изроди неку шалу
Редар у „добра короне”

– Ускоро ћемо на слављима сем „живели!”
рећи и „преживели!”

Пас: – Цела зграда ме је данас шетала... Шта је
сада па тај Ковид?

– Није лоше бити у изолацији, увек можеш да
нађеш неку занимацију.

**Само ми није јасно зашто у једној кили пиринча
има 2.789 зрна, а у другој 2.790!?**

Два пута проверио!

Јована Перишић, VI₃

Да се мало насмејемо

Корона светом влада, може неко и да страда.
Она је сада главна тема на овом нашем чудноватом
свету, обухватила је целу планету.

Сви су оронули, сморени и у маскама угушени,
само нам се корона из даљине смеје, а ево и снег
ће с њом кренути да веје.

А мени ипак, жао је. Да видим само једно на-
смејано лице – то врло мало је. Ипак бих да про-
меним тему, разведрим људе и окренем нову „ше-
му”.

Па сад, да не одуговлачим и живце да не по-
влачим, само бих волела нешто да питам: „А да бу-
демо мало смешни?”

Хајдемо сада, као и у оне дане који нису били
покривени маскама, да причамо вицеве, играмо
јурке, а баш да не претерујемо – не морамо да пра-
вимо журке.

Понашала бих се као и до тада, али сада и до
даљнег, ипак ми је здравље битно, и да не скрећем
сад са теме: Ко би волео да заигра, макар за мене?
Може и коло! И да неко засвира! Да будемо смеш-
ни макар и за пола дана! Није то никаква мана.

Само пре него што ишта заиграјмо, мени је стало
да видим оне прелепе, насмејане од уха до пла-
нине изразе лица, а не да сте сморени попут оних
мрких облака што би се сивели довека.

Хајде сад, развеселите се! Једном је ђачко до-
ба, једном је живот, једном је све! Није ово нека
игра са два-три покушаја. Ништа овде да избри-
шеш не можеш. Знаш, биће ти жао што си само
тужна лица „фурао”.

Само још једном, ову јасну и веома красну
мисао, хајде да поновимо: „Да се мало насмејемо?”

Милица Видановић, VI₄

Поново у школским клупама

Школске клупе, основа за будућност,
основа за знање и срећу,
основа за дружарство и радост највећу.

И поново смо ту, ту где нам је место,
ту где припадамо, ту јер зnamо
да су школске клупе света престо.

Ђаци, сви исти и слични,
поручују свету: „Не дамо планету,
не дамо школу, не дамо клупе наше!”

Мале тајне, учење и смех,
мириш клупе, табле, креде –
биће оружје наше и најјачи лек.

И победићемо овај опаки вирус,
остаће на њега сећање тек.

А школске клупе чекају нас увек,
стрпљиво и смерно,
да стварамо успомене
и до неба се винемо.

Слободанка Маријановић, VII,